A Voz do Condado

Voceiro da Xunta de Veciños do Condado

AÑO III

OUTONO 1979

Núm. 8 - 6 PESOS

EDITORIAL

AGREDIDOS

Dentro dun marco non democrático onde perviven, si cabe con máis forza, as estructuras do sistema dictatorial e represivo, nascen, coma contestación, as autoorgaizacións populares. Son orgaizacións de amplo espectro no campo da loita reivindicativa, sen grandes compromisos a nivel partidario, en beneficio da operatividade desa mesma loita, desvencelladas totalmente do vasallaxe a que obriga a militancia de partido.

Iste é o noso caso. A Xunta de Veciños do Condado, tal e coma se decía no pirmeiro número da Voz, é asamblearia e aberta. Así pois, tódalas persoas militantes ou non de partido, dispostas a dotar ó pobo dun instrumento de combate na contra da corrupción, represión e asoballamento, tiñan e teñen un posto na Xunta. O seu funcionamento depende da dinámica que diante dos problemas que de cotío estanse a padecer, poidáselle imprimir. Cando o noso nascimento ninguen daba tres patacos polo porvir dunha orgaización popular composta por xentes se nón de ideoloxías dispares, sí de matizacións difrentes en canto ó análisis socio-político da nosa nación e incruso da nosa bisbarra. Pesia todo foi adiante i amosouse craramente cun pobo con inquedanzas pode, o marxen de popes e profetas, enfrentarse solidariamente ó asoballamento, á opresión. E dista solidaridade popular nace A VOZ DO CONDADO, un xornal cuia meta é informar obxetivamente de tódolos aconteceres de tódolos feitos que de cotío inciden na vida do noso pobo. A acollida da Voz supera tódolas previsiós feitas e pasa dunha tirada de 1.500 exemplares a 3.000 o cabo de cinco números. Os trapos sucios sacados a relucir de caciques e cacicadas xenera pánico nos residuos franquistas do poder e a eisistencia do xornal pasa a ser coñecida en toda a nación galega.

É evidente que unha laboura de tal magnitude niste campo, ten forzosamente que crear enemigos, terían que estar, teóricamente, dentro dun marco xenérico: A dereita. I a dereita, coma enemigo natural, é normal que ataque, ataques que endexamáis nos atoparon de sorpresa; esperábamolos e por conseguinte foron rechazados e contestados. Isto é un xogo tan natural coma o do gato i-o rato.

O que xa non é tan natural é cos ataques veñan da banda, pretendidamente, da esquerda.

Nós somos conscentes de cá Voz é un sabroso manxar pra calquer orgaización con nome e apellidos, nembargantes, a escepción nde bulos e charlas de tasca —ístos son de tal ou cal partido— endexamáis se atentou contra ela de xeito máis ou menos frontal.

Nace agora —nos derradeiros meses— unha orgaización en Galicia —«de liberación nacio-

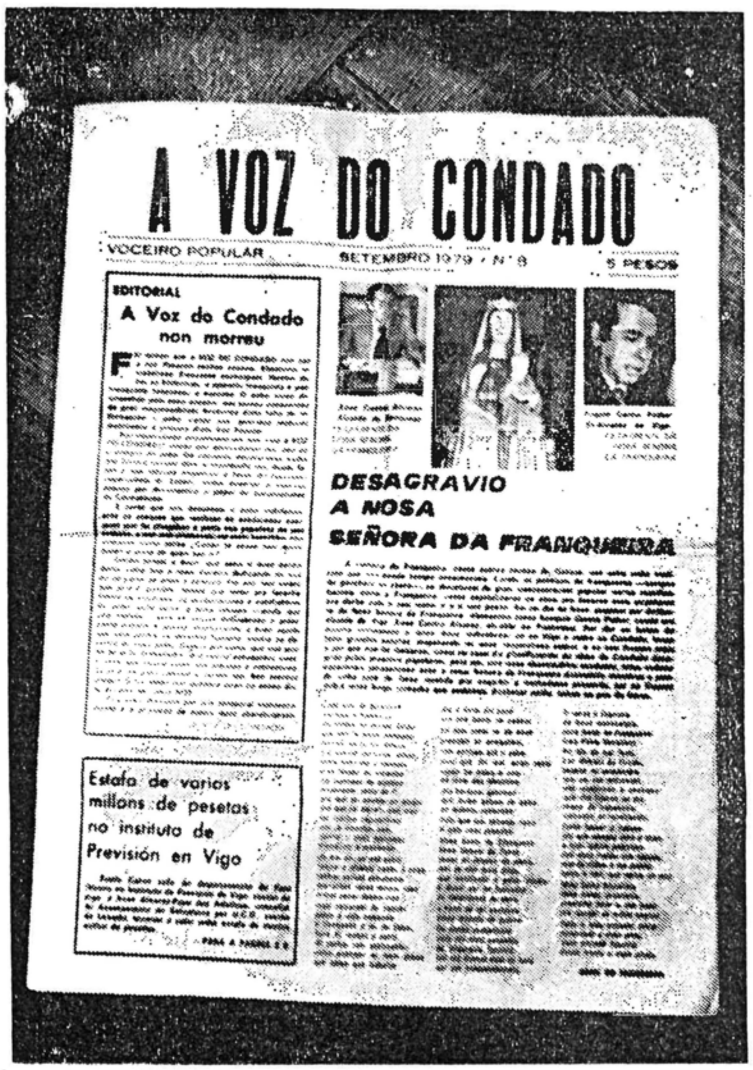

A VOZ DO CONDADO

VOCEIRO POPULAR

SETEMBRO 1979 / Nº 8

5 PESOS

EDITORIAL

A Voz do Condado non morreu

DESAGRAVIO A NOSA SEÑORA DA FRANQUEIRA

Estafa de varios millons de pesetas no instituto de Previsión en Vigo

As musas andan salidas. Os nosos poetas, cando lle da a vena, son coma coellas; botan paridas da cotío. Non nos chegaba cunha «Voz do Condado» que por onde menos o pensamos, sáenos outra. O seu autor, galardonado escritor (vaia xa me saiu unha poesía comas díl) e vate (non confundir con bate-chapa) de prolífica inspiración, mángalle unha editorial tan paternalista, maternalista, visionaria e mesiánica, que da a impresión de ca xente do Condado non comeu quente dende que deixou de sair a «Voz». Nós endexamáis pensamos que fóramos tan bos. Tampouco fomos nin somos demasiados relixiosos, pro o vate a que nos referimos, o igoal ca Pilarica en Aragón, nomea a Virxe da Franqueira algo así coma camarada comandante das tropas galegas. Home, nós non temos ren contra a virxe de marras, pro telal a éla de comandante dempois da chea de anos que leva a servire á oligarquía, dá que desconfiar.

Que conste que nós temos o ¿poema? (amiguiños sí, pro masoquistas, iso o carallo) que lle pon debaixo das fotos (a devandita Virxe antre Castro e Picher. Tamén eiquí pecas de iñorancia home, quen estaba anrte ladrós era Cristo, non a Virxe). Tratar de usurpar a cabeceira do noso xornal, parescenos unha provocación que habería que esparala da dereita. Tamén pode ser que cambearas a chaqueta, ou co millor non a cambearas, o que pasa e que o disimulabas moi ben e ven a resultar que hastra eres capaz de seren un confidente, no senso político que ten isa verba. O que nos estrana é que señas portavoz dun movimento asamblieario da esquerda nacionalista. ¿Saberán íles con quen se xogan os duros? Amigo Antón, ¿sabes un traballo que nos gostaría ler de tí? Pois ben, sería un que versara sobor da «emigración» portuguesa a Europa, denantes do 25 de abril; pensamos que debes estar bastante documentado. Carneiro, carnerio...

Teus ex-compañeiros de redacción non te esquencen.

NISTE NUMERO ADEMAIS

O Salto de Sela
Páxina 2
Información parroquial
Páxina 3 e 4
Dilema encol da Agrupación Escolar da Zoa Sur de Salvaterra
Páxina 5
Descuberta unha enorme estafa a Seguridade Social
Páxina 6
As loitas parroquiales pola Recuperación dos Montes
Páxinan 7
Sanidade
Páxina 8
A Festa do Viño do Condado
Páxina 9
Información Laboral
Páxina 11
Información Cultural
Páxina 12

O Axuntamento: ONTE E HOXE

ATRAIS quedan unhas eleucións, atrais queda a espranza de que iso siñificara un cambeo necesario dentro das estructuras caciquiles que imperaban nos Axuntamentos de toda a bisbarra; pro non, nin s edeu o cambeo nin asomella darse, o pior de todo é que agora chamanse representantes lexítimos do pobo é aitúan coma verdadeiros caciques, homes que hoxe están o frente das alcaldías e considéranse donos e señores de todo o acontecer municipal, homes que soio están pra defender os seus propios intreses e os dos seus amigos e sicarios son os que volven a ter nas suas mans o poder dos Axuntamentos, xa se olvidaron das promesas feitas, non eisiste participación na vida púbrica de ningunha persoa de ben si esta pode ser rexeitada polo mandatario de turno, non se pide opinión ao pobo sobor dos milleiros de problemas que

Pasa a siguinte

EDITORIAL Agredidos

Ven da anterior

nal», dicen—, e —o seu capitoste visible, poeta de feira e historia— manda imprimir o número 8 da VOZ DO CONDADO, cuia calidade, ó marxen do feito da edición, é da imaxen e semellanza do seu autor.

Isto é triste.

¿Qué é o qué se trata de facer?, ¿destruir a Xunta de Veciños?, ¿dar a imaxen dunha escisión na Xunta?, ¿facer creer, ilusoriamente, ca Xunta de Veciños está a ser dirixida pola «OLN»?, ¿utilizar a Voz ó servicio dunha Organización, ou millor dito dunha «mini-orgaización?

E isto xa non soio é triste, é deseperante, porque amosa a incapacidade e a impotencia de quén funda partidos, orgaizaciós, etc., coma quen fuma un pitillo e dempois vese incapacitado pra lle dar unha dinámica coherente, pra imprimirlle ánimo de loita ou pra lle crear un campo novo de acción que non sexa o discurso tasqueiro. Así está Galicia. Nisto á convirten.

A Xunta de Veciños do Condado, non vai tolerar ista agresión. E posibel que se volte a dar a non lonxana imaxen de nacionalistas a hostias no medio das rúas ou dentro das manifestaciós, pero é necesario que todo Dios se quite as caretas e os nacionalistas os que de verdade están a loitar por unha Galicia Ceibe —non de siglas— teñan coñecimento craro que nos seus cumios tamén hai reaccionarios e traidores a causa da liberación do noso pobo. Por que traidor é o que púbricamente predica a unión dos loitadores pola libertade dun pobo asoballado i entre bastidores destruie as autoorgaizaciós populares, que, queirámolo ou non, son as que manteñen encendida a vela a esa vella agonizante que é Galicia.

O Axuntamento: Onte e Hoxe

Ven da anterior

se están a presentar na meirande parte das parroquias, etc.

Axuntamento onte, Axuntamento hoxe, nada cambeou, non se quer cambear, algúns Alcaldes da nosa bisbarra sigugen a vender os favores, hipotecando votos, buscando así unha xustificación da sua estancia no poder.

As situacións caóticas pras parroquias siguense a dar, e de nada sirve que no Axuntamento se ergan un par de voces reclamando os dereitos das institucións parroquiales e da parroquia en si, os Alcaldes e a sua maioría son os que fan e desfan ao seu antoxo e deciden o futuro dos contribuientes sen contar pra nada coa sua opinión.

Os montes non se devolven, as parroquias non se orgaizan, o ensino a sanidade o transporte non se tenta siquera de melloralo, pola contra nomeanse os sicarios dos señores, alcaldes de barrio, é nomeanse a dedo pra que non se escapen das rendas da rede caciquil que está a eisistir nas parroquias, pra hipotecar ao pobo unha vez máis, pra asoballalo, unha rede caciquil a que por disgracia paresce ser que estamos condenados os veciños do Condado en particular e a meirande parte dos galegos.

Atrais quedan unhas eleuciós celebradas nun clima de medo e terror, non houbo libertade pra depositar votos, había medo o cambeo, falábasenos de golpe de estado, de voltar ao franquismo, de falta de traballo, de guerra civil, de non ter que dar de comer aos nosos fillos; era o momento propicio pra que o goberno convocara unhas eleciós e convocounas, e os sicarios do goberno, do poder, nunha palabra da dereita, os seus representantes nas vilas, os caciques dos pobos e aldeias, botáronse a rúa pra aumentar ista tensión de medo, pra decir que si estes eran comunistas e lles iban a quitar a leira, a casa ou a vaca, que si aqueles eran roxos e íbanlles a quitar a paga do retiro, que si os de máis aló andaban en todos os líos e iban a levar o Axuntamento a ruina; mentiras, mentiras e mais mentiras contadas aos ouvidos da xente da nosa xente, nningún deles foi capaz endexamáis de manter pubricamente unhas teorías que, ben o sabían, soio tiñan consistencia na berborrea zorra e agouchada acompañada do medo esistente.

En resumen, con artimañas e unha rede caciquil chegaron o poder, e nos seguimos asofrer coma denantes as mesmas inxusticias; como non iba a ser eisí? Si o goberno franquista era representante do capital, si o goberno franquista defendía os intreses das multinacionales e do diñeiro, como os mesmos hames (Suárez e Cía., Fraga, etc. etc.), *non van a seguir coa mesma* política de defender aos que os puxeron ahí? como non van os representantes distes homes a defender o que lles mandan os seus xefes de partido?

Si os Alcaldes de UCD e CD son os representantes do capital como van a loitar pra que nos vivamos mellor? pra que a xente do seu concello seña mais culta, si a cultura é un dos nemigos meirandes dos seus representados, pra que o ensino seña axeitado a nosa realidade si pra eles canto mais analfabetos haxe moito mellor, pois menos coñocen os seus dereitos pra que a sanidade cumpra polo menos uns principios sanitarios percisos, si a saude do pobo non lles preocupa o mais mínimo?; todo isto non lle da diñeiro e polo tanto non o consideran da sua incumbencia.

Salceda, Ponteareas, Arbo, Salvaterra, Crecente e Mondariz, dende iste voceiro queremos faguervos unha chamada pra que non permitades que istes sicarios da dereita vos trabuquen con falsas verbas; sabedes quenes son é non podedes dormirvos pois a pirmeira de cambeo vendenvos os montes, os piñeiros, abren pistas e camiños por onde lles intrese particularmente e sobor de todo mirade ben porque istes elementos están ahí pra poñer o Axuntamento ao servicio dos seus representados que son os poseedores do diñeiro, e do poder non percisamente ao servicio *dos homes e mulleres distes* concellos que son os que coas suas contribucións manteñen o Axuntamento e teñeno que ter ao seu servicio.

O Salto de Sela e a industrialización do Baixo Miño

O Miño quereno de novo as empresas eléctricas pra tentar unha nova industrialización nas suas beiras. No seu camiño dende Fonmiña, ten unha e outra vez que soportar os «saltos» e os pobos que están na sua ribeira teñen que ir desaparecendo pouco a pouco asulagados polas suas augas. Castrelo de Miño foi aínda no ano 68. O ouxetivo, disque é criar «riqueza». E a riqueza pode ser que se cree, o malo e saber onde vai parar, pois de certo na beira do río non queda.

Xa, xa sabemos que vivir nos pobos da beira do río Miño non é vivir ben. Os rendimentos do agro e da pesca non é que dean pra vivir sen emigrar ou sen traballar en Vigo, pro o cabo ¿qué nos arranxa o Salto de Sela?; quita terras, da uns diñeiros e hai que seguir emigrando ou indo a traballar fora. Amáis delo esmaga (termina de esmagar) xa un pouco máis as poboacións de lamprea, anguia, salmón, sábalo..., que xa sabemos que non nos faran ricos pro que os poucos dábanos pra axudar a vivir. No do viño a cousa está moi crara: cambease o tempo, haberá grandes néboas e non poderá madurar a uva con estas situacións climatolóxicas polo que a sua calidade pasará de ser de primeira a convertirse en purrela barata, a sua cantidade será ínfima con respeto a colleitas aituales.

Así xa sabemos como van ir as cousas no que respeta os efetos. E que nos van dar a cambeo? Paresce seguro que haberá indemnizacións por ocupar as terras e pouco máis. Os afetados indiretamente non cobrarán nin unha misera cadela. E esto o malo, e que xa non é novo, que ben de lonxe, que orepiten unha e outra vez, que xa asemella que as cousas non poden ser de outro xeito...

Pro inda que os poucos, cada vez máis, hai necesidade de facer que as cousas vaian por outros carreiros. Que a industrialización sexa pra zoa onde se industrializa. Que a industrialización sirva pra que poidamos ter un traballo, e que o agro e máis a pesca tamén se poidan industrializar. E pra elo hai que saber pensar no país e prao país e non andar con proieutos feitos atendendo os intreses alleos e dende o poder centralista.

Por veces un se pregunta si é que é tan difícil pensar nun modelo de industrialización galego que non contamine, que non esmague os recursos, que dea postos de traballo ben pagados. Por veces un se pergunta si amais dos intreses do capital ou dos caciques non se poden atender os intreses da maioría dos que viven nun país, nunha terra, nunha bisbarra?.

Se cadra é un pouco parvo pensar que os intreses **DELES** (eses que planifican, que industrializan), poden chegar algunha vez a coincidir cos da maioría) e como esto é así non nos vai quedar mais remedio que xuntarnos pra que a forza de todos nós fagalles pensar que hai outros intreses que aqueles que teñen eles, QUE NON TEÑAN MAIS REMEDIO QUE PENSAR en que matinando con un pouco de bo siso pódense atopar outros xeitos de industrializar que non lles sirva soio a eles senón que vaian servindo, cando menos un chisco, pra todos.

E que non digan que nos non queremos industrialización, que nos opoñemos o **progreso,** (que lle chaman iles pois nós non o vemos) cando o úneco que pasa é que non queremos que nos quiten o noso sen darnos nada a cambeo, ou que nos emporquen ou envenenen coa contaminación (ahí está ben cerca o de Alúmina de Xove). O que queremos é unha industrialización que nos sirva pra vivir mellor a todos nós e non soio os de sempre. E isto é o que lle temos que facer saber, xuntándonos e loitando, facendo falar tamén aos axuntamentos pra que seipan pedir dacordo cos intreses do pobo, e se opoñan a aqueles proieutos que atenden soio i escrusivamente os intreses do capital e dos caciques.

TOMAS DE CEBOLEIRO

NOTA: Nos prousimos números, iremos dando unha información dabondo pra que todos sepamos como influirá o salto no desenrolo sociopolítico da bisbarra e cales serían as zoas de maior incidencia, incrusive con nomes de persoas e terreos afetados.

INFORMACION PARROQUIAL

AS NEVES

Vaise a investigar a venta de parcelas de propiedade municipal

En pleno celebrado polo Axuntamento das Neves (úneca corporación de esquerdas da bisbarra) acordouse iniciar unha investigación sobor da venta de vintacinco solares de propiedade municipal feita perante o mandato de Osfialdo Lino Pereira.

A actual Corporación quere coñecer todo o proceso adeministrativo que xenerón a permisibilidade da Dirección General de Administración Local pra proceder a tal venta.

Dícese e afírmase que na memoria do expediente, istas parcelas serían destiñadas a construcción de edificios tipo «chalet» e serían vendidas preferentemente a xentes que estiveran na emigración. Decíase tamén na memoria ca zona onde se atopaban as parcelas era inmellorable pra construcción debido *o seu fermoso paisaxe, benignidade* do clima e pulo que estaba a tomar a vila das Neves en canto a captación de turismo se refire.

O certo é que istas parcelas foron vendidas maioritariamente a xentes de Vigo que nada teñen que ver coa emigración. E tan pouca o ningunha foi a difusión da subasta que práticamente foron levadas todas polos precios base da licitación. Háinas que foron adxudicadas en 3.000 e 4.000 pesetas.

Tamén e pra que non todo fuxera da casa, unha delas foille adxudicada ó cuñado do Alcalde.

Coma anécdota do Pleno (26 de septiembre diste ano), pódese suliñar a de que un concellal da candidatura maioritaria a fins de esclareceren millor os feitos, pergurtaron si na nova Corporación había algún membro daquela que vendeu as parcelas. Naide contestou o se deu por aludido. O exhibirse polo Segredario o libro de actas da data en que fora adoptado o acordo de venta e leren os nomes dos concelleiros asistentes a aquela sesión, xurdíu o de Gabino Alvarez Fernández, actual concelleiro pola Unión do Condado de Castro, ó que non atopaba burato onde mete-la cara, a pesares de a ter, evidentemente moi dura.

Do resultado da investigación informaremos en próximos números, xa que non deixaremos de asistir as sesiós do Pleno do Axuntamento das Neves, onde pouco a pouco estánse a sacar a relucir feitos de máis refinada picaresca da época franquista.

XINZO

A Comisión de Montes informóu na última Asamblea parroquial, da venda dunha madeira derribada polo temporal da que a parroquia recibirá xa o 80% do seu valor, tamén deu conta do alquiler a Covelo da canteira de xabre en 90.000 pesetas, por seis meses, das que a parroquia recibiria o 80% (72.000).

Todos comenant que as festas de Agosto deste ano foron as mellorse de todos os tempos e certamente estiveron mais concurridas que nunca pola mocedade e veciños de toda a bisbarra. Tamén é de reseñar o comportamento dos veciños da parroquia e forasteiros que coas suas aportaciòns fixeron posíbel superar un presuposto dun millón de pesetas. Dende eiquí queremos apuntar pra próximos anos, que con un presuposto así se pode facer un programa mais variado, cáseque sin quitarlle a calidade das verbenas, pois pódense programar actividades pros nenos, vellos e máis competicións deportivas, e outras actividades culturales, de xeito que haxa festa pra todos.

Antes das festas, a Comisión de Montes xa había conquerido organizar a vixilancia dos montes contra os perigros dos incendios, e pagado polo ICONA, a pesares de comenzar xa mediado o vran a facela un pouco a presa e con poucos medios, deica agora logróu o seu ouxetivo.

SOUTELO

No monte número 507, ubicado casi totalmente na parroquia de Soutelo foi levado a cabo unha subasta por parte de ICONA no mes de febreiro do presente ano de acordo co Axuntamento, pero sin ter en conta pra nada a opinión dos veciños. En total foron subastados 1.987 piñeiros por un valor de 982.000 pesetas.

Considerando que ista valoración da madeira era ridiculamente baixa, os madeireiros coñecedores do monte, aproveitaron a circunstancia de que os veciños non estaban enterados da subasta, xa que o axuntamento non negocióu ren coa parroquia.

Enterada máis tarde a parroquia, unha vez que se escomenzaba a realizar a corta, un grupo de veciños presentóuse no monte pra impedir a devandita corta e tratar eisí de negociar co axuntamento e con ICONA a parte correspondente a parroquia.

Ante istas circunstancias, o axuntamento prometeu a parroquia que lle daría o 40% do total da corta, e ICONA prometeu 200.000 pesetas.

Pasados algúns días e visto que istas promesas non levaban traza de cumprirse e a madeira estaba desaparecendo do monte os veciños acordaron outra vez, e nista ocasión en maior númaro presentarse novamente no monte e impedir que se seguiran cortando os piñeiros.

O cabo d-algúns días, os madeireiros proseguiron a corta dos piñeiros baixo órdenes directas do axuntamento e máis de ICONA, ante o cal os veciños presentáronse outra vegada máis no monte e requeriron a presencia d-un notario pra que levantase acta do que estaba a acontecer no monte e das razóns po-las cales se estaba a empantanar a corta por parte dos veciños.

Os madeireiros comprometéronse a levar dita acta a ICONA na cal esplicada a postura dos veciños, ou sexa, non deixar cortar os piñeiros namentras non lles entregaran os cartos que lles habían prometido.

Pasados dous ou tres días, os veciños atopáronse coa enorme solpresa de que os madeireiros estaban outra vez no monte, e d-ista vez, protexidos po-la Garda Civil, en vista do cal, os veciños desistiron de paralizar outra vez a corta por medo a enfrentamentos coas forzas.

En resumen, a pesares de que estánnos a decir tódo-los días de que os montes son das parroquias, siguen a facerse subastas piratas a espaldas dos veciños como ista de Soutelo, os Axuntamentos siguen a mangonear as cortas dos piñeiros, ICONA funciona coma unha entidade fascista que é, e a guardia civil de novo defendendo os intrese dos poderosos, na contra dos veciños que por riba de ser roubados na propiedade da parroquia, son ameazados coa presencia da «forza púbrica».

LIRA

As contas do grupo de colonización

Os veciños de Lira, en vistas do mal funcionamento que se estaba levando dentro da directiva do Grupo de Colonización, xa que todo estaba a cair e nada se reparaba esixiron a entregag da mesma é uns rapaces novos da parroquia fixeronse carregog da mesma no mes de marzo/abril do ano 78.

Dende o ano 52 o debandito grupo había estado rexentado polo cacique José Prieto, máis coñocido por «FORTES» que foi concellal do Axuntamento perante moitísimos anos e tamén, nos últimos quince anos que mandaba era o que foi alcalde de barrio o hoxe concellal do Axuntamento pola UCD, Guillermo Rodríguez, máis coñocido polo «PACHORRAN».

A situación na que se atopaba o grupo era catastrófica, todo estaba a cair, non se reparaba nada, non había un can e aínda enriba o Fortes (deberalle parecer pouco o roubo) reclamaba uns cartos que íl decía había prestado do seu bolsillo pra afrontar uns gastos pro sin consultar con naide. ¿A que de gastos se referiría?

Iste ano na asamblea que se celebra anualmente pra esclarecer as contas (cousa que non se acordaba xa) informouse a parroquia e dironse cifras concretas; víñase sacando un beneficio bruto de unhas 15 ou 20.000 pesetas cada dous meses. E pergunta obrigada e quixeramos saber que foi fetio dos cartos perante tanto tempo si todo estaba a cair. Haberá que buscalos na conta ou na casa dos jerifaltes que caseque se consideraban donos do Grupo de Colonibación: O José Prieto e o Guillermo Rodríguez, xa vemos como si a nosa parroquia estaba representada denantes no Axuntamento por un ladra, o de agora non é moito mellor, ¿OU TAL VES PIOR?

ELEUCION DE ALCALDE PEDAÑO

O Alcalde de Salvaterra quixo nomearnos o pedaño a dedo e sin consultar con naide nomeouno. A Asociación de Veciños opuxose rotundamente a que o alcalde de barrio fora posto a dedo e convocou eleucións democráticas dentro da parroquia e saíndo elexido Mariano Fernández David, por unha maioría aplastante de votos (home que é moi querido polos veciños) é o señor Alcalde non tivo máis remedio que aceptalo. Pensamos que isto deberíase facer en todas as parroquias é non permitir os caciques de turno que nos impoñan alcaldes Pedaños a sua imaxen e semellanza.

SAN CIPRIAN DE RIBERTEME (As Neves)

Falcatruadas de ICONA

Axentes de ICONA, tratando de angañar ós veciños, visitaron a parroquia de San Ciprián e puxéronse en contacto co Alcalde de Barrio. A proposta que tragían era a de —por medio dun plego prá recollida de firmas— cos veciños renunciaran ó monte en favor de iste orgaísmo.

O Alcalde de Barrio —coñecido polo «portugués»—, foi elexido pró cargo mediante elecciós na parroquia. Apoiado polos caciques de sempre engatusaron a xente de tal xeito, que gañóu as elecciós. Nembargantes, íl, home agrasdecido, defende con moito máis ardor os intreses dos co auparon a alcaldía de barrio cos propios da parroquia por iso non é de estranar que inmediatamente aceptara a proposta dos axentes de ICONA e tratase de recoller as firmas prá renuncia dos montes de veciños que ístos lle porporcionaron.

A Xunta Veciñal, posta o tanto deste intento de despoxar a parroquia dos seus lexítimos bens, cortou a acción do pouco escrupuloso Alcalde de Barrio e abortou o intento con toda a enerxía.

O parescer ICONA está a levar adiante a mesma estratexia que utilizou Castro en Ponteareas: Poñer a firma dos veciños documentos de renuncia ó monte coaccionándoos e forzándoos con milleiros de artimañas.

Dilema encol da Agrupación

1.ª—Nota Asociación de Veciños XERMEN, Cabreira.

«O Ministerio de Educación e Cencia concedeu o ano pasado a construción de un colexio de EXB de oito unidades a ubicar na zoa Sur do Axuntamento de Salvaterra é que afetaría a poboación escolar das parroquias de Alxen, Arantei, Porto e Cabreira. A Asociación de Veciños de Cabreira, conscente da importancia que pra zoa Sur do término Municipal de Salvaterra de Miño tería a implantación diste centro, fixo as xestións necesarias tanto a traverso do Axuntamento coma do bispado, co gallo de conquerir unha parcela de terra de 6.000 metros ubicado en Cabreira, centro xeográfico da zoa afectada.

As xestiós realizadas consistiron en que o axuntamento permutara ó Bispado un terreo propiedade da parroquia e catalogado coma ben de propios municipal, por outro propiedade da Eirexa e destiñado a proiri ó asentamento do Grupo Escolar. A postura do Axuntamento foi positiva cara a ista solución e unha comisión dista parroquia acompañada polo párroco e dous concelleiros do Axuntamento visitou o señor bispo de Tui-Vigo co gallo de facerlle a proposta reseñada. O resultado foi que pra tramitación burocrática do contrato era necesario un informe favorable do señor curua-párroco de Cabreira relativo a necesidade da permuta. Do resultado de tramitación quedou o señor bispo de remesar escritos o Axuntamento e a ista asociación. A comunicación ofi unilateral xa que solicitada nova audiencia a causa da tardanza do Bispado, íste contestou negatviamente decindo ca contestación xa se lle había feito ó Axuntamento. A causa dista negativa a nos recibir estimámola que foi debido a ca Eirexa católica, daba unha contestación negativa ó trato. Parte determiñante nista decisión foi o informe negativo do cura párroco, membro dista asociación que namentras diante nos e pubricamente manifestaba o seu apoio ó proxecto, informa os seus superiores xerárquicos da inaconsellabilidade da permuta.

Ista postura foi desenmascarada púbricamente nunha reunión parroquial tida o día 25 dos correntes. A sua manifesta torpeza na defensa da execrable conducta observada con toda a parroquia rematou co abandono do «noso pai esprituaI» da reunión.

Ista Asociación quer facer púbrico o seu máis enérxico rexeitamento da conducta, primeiro do Bispado que confía a individuos sin escrúpulos unha misión tan delicada coma é a formación relixiosa, deixándoa convertir en sinxela superticIón, o estar en contradicción as teorías predicadas coas prácticas observadas diante de todo o mundo.

En segundo lugar manifiesta a sua xenreira na contra dun individuo —que dispón de poder pra perdoar os pecados— fallo totalmente de escrúpulols, exemplo manifesto de hipocresía e expoñente craro da avaricia, que non ten reparo algún en deixar rroquias que la integran (Alxén, Arantei, Cabreira y Porto) ya a unhos 240 nenos sin escola a porta da casa e facendoos xofrer todas as problemáticas insertas na masificación do ensino, transporte, etc. etc., tendo en conta que si esta non é posible solucionalo niste ano, no ano 1980 se lle retirará a zoa Sur de Salvaterra a construcción diste centro escolar. Isto no ano internacional do neno».

2.ª NOTA.—ASOCIACION FORTEZA DE ARANTEI E SOCIEDADE CULTURAL DEPORTIVA NOSO LAR DE PORTO

«Señor Director: Por considerarnos aludidos y estar afectados los vecinos de estas parroquias en el caso expuesto en nota de la Asociación de Vecinos «Xermen» de Cabreira, publicada en «Faro de Vigo», el 4 del corriente, le suplicamos difunda la siguiente en ese periódico de su digna dirección:

Sin querer entrar en lo que dicha nota vierte referente al señor Cura Párroco, queremos dejar constancia que los términos empleados contra él y la Iglesia son propios de demagogia, falta de respeto y educación (cosa que por otro lado, no nos extraña).

Creemos sí, que el señor Cura-Párroco por querer complacer a cuato de sus feligreses (sin consultar el parecer de los de Antey y Portoo, que también los somos), pecó de buena fe. En efecto, si supiera el estado en que se encuentra el problema, seguramente no hubiera intervenido. Porque aquí lo que se intentó fue protagonizar un asunto político cara a las elecciones municipales. Sabían demasiado en Cabreira que el Colegio de la Zona Sur para las paestaba solicitado a la administración por el Ayuntamiento hace más de dos años (véase acuerdo del Pleno) y que se ofrecieron terrenos municipales para construirlo en el centro geográfico de la zona, que no es en San Roque como falsamente dicen los de la Asociación Xermen, sino cerca del actual campo de fútbol de dicho parroquia. Terreno amplio y bien comunicado con cinco pistas de acceso desde las parroquias afectadas.

Lo de ubicar el colegio en San Roque, no fue más que un protagonismo de cierto partido político, y no debe ser así como se angatusa al pueblo, que por otra parte sabe muy bien donde se debe situar, y así lo han expuesto al Ayuntamiento en escritos los vecinos de Arantei, Alxen y Porto, lo que se le ocultó al señor inspector de E.G.B., de la zona y al señor Delegado de Educación y Ciencia ¿es esta la democracia que propugnan algunos señores de la asociación?

Otras consideraciones podrían hacerse; como que el Obispado contestó al Ayuntamiento (¿es qué no lo sabían los de la Asociación Xermen tampoco?) diciendo que no podía permutar unos terrenos para las parroquias. ¿Quién quiere engañar a quién?

Que no digan los de la asociación de vecinos que el Colegio de la Zona Sur de Salvaterra no se va a construir por falta de terreno, cuando sabemos que el Ayuntamiento está dispuesto a ceder cuanto terreno sea necesario, y en lugar que todos los afectados consideramos más idóneo, excepto algunos vecinos de Cabreira.»

Diante diste enfrentamento e co gallo de coñecer máis profundamente o problema redactores diste xornal contactaron, sin identificarse naturalmente, coas partes en litixio. Enterámonos pois, ca Asociación de Veciños Xerme había remesado a Faro de Vigo a nota que transcribimos a continuación respostando a Forteza e Noso Lar e que, hastra ista data non foi pubricada.

Diante da nota inserta no xornal da súa diña dirección, sinada polas asociaciós «Forteza» e «Noso Lar» de Arentei e Porto, respectivamente, diste Concello de Salvaterra de Miño, na que se verten inesactitudes e se enxuicia tendenciosamente a nota que nos foi pubricada con data 4 de agosto do actual, pregamos a Vde. a inserción da seguinte resposta, que trata de crarexar diante da opinión púbrica a postura dista asociación cara a un problema tan trascendental coma é o ensino e a creación da sua infraestructura no rural:

De escomenzo, estimamos que non hai alusión algunha tanto as asociacións firmantes da nota coma tampouco ás parroquias de Arantei e Porto en particular. Pódense, lexítimamente, sentirse afectadas, pro non aludidas, repetimos, polo sinxelo feito de co que se trata é de dotar a Zoa Sur do Concello de Salvaterra dunha agrupación escolar que atinxa por igoal a toda a poboación escolar das parroquias de Arantei, Alxén e Porto.

En canto ó contido en sí da nota, precisar:

1.º—No referente ós conceptos vertidos no noso primeiro comunicado, cabe unha soia acraración: son a verdade; e precisamente por se tratar da verdade, poden esultar crudos ou bruscos, pro non demagóxicos, porque endexamáis é demagóxica. Consderamos ademáis que se trata de trabucar a opinión púbrica ó falar da falla de respeto ou de educación (xuicios de valor moi subxetivos, por outra banda, tratando de apartar a atención do problema específico pra crear un estado de ánimo contrario a ista asociación.

2.º — O señor Cura-Párroco, non caiu, coma se pretende, en ningún tipo de manexismo político, nin foi engañado na súa iñorancia do problema, polo sinxelo feito de que en canto escomenzaron as xestiós pra conquerir o Colexio, íl participou aitivamente nelas xa que naquel intre era membro da Xunta Directiva dista Asociación. Por outra banda, o acordo do Axuntamento aludido na devandita nota, limítase a plantexar a necesidade da instalación dun Colexio de oito unidades prá zoa Sur do Concello, pro sin máis. Posteriormente a iste aco do e accedendo a Alcaldía, don Enrique García Rodríguez, ista Asociación contactou con íl pra tratar de conquerir os terrenos necesarios e axilizar os trámites de concesión do Grupo.

Diste xeito foi coma unha delegación dista asociación entablou conversas, primeiro con o señor Cura-Párroco e máis tarde co señor bispo, co resultado que facíamos constar na nosa primeira nota. Por certo que perante todo o tempo no que ista asociación fixo denodados esforzos co gallo de solucionar o problema, as dúas asociaciós tan prestas en atacarnos, brilaron pola sua ausencia, servindo únecamente coma dato anedótico un escrito de craro color localista e con moi poucas firmar por certo, presentado no axuntamento i opoñéndose a co Grupo fora instalado en Cabreira pro sin dar alternativas de solución.

4.º—Con respeto o terreno o que fai referencia o escrito motivo dista contestación e que xeográficamente afirman que é o centro da zoa, perteñece tamén á parroquia de Cabreira, dato que, sospeitosamente é omitido por íles; pois ben, si o terreno ó que se refiren é o situado ó par do campo de fútbol e coñecido coma Coto de María Isabel», todos concordamos que podería ser un terreno apto, pro temos que matizar e denunciar que gracias a «acertada» actuación dunha Corporación Municipal, foi vendida a un particular a espaldas da parroquia de Cabreira, sendo membro disa Corporación e con moita influencia nela, un veciño da parroquia de Arantei. Nembargantes podería ser empregado o terreno denominado «Coto da Cruz», pro iste terreno foi desbotado polo Delegado de Educación e Cencia, polas seguintes causas:

a) A condición necesaria e imprescnidible de co Colexio esté ubicado no centro dunha das catro parroquias, pra diste xeito evitar un transporte escolar (condición sine qua non).

b) Cos gastos de infaestructura (esplanación e movimento de terras non señan outos, é decir, co terreno non teña un desnivel maior do 5 por cento (o citado monte e totalmente desnivelado).

c) Que teña un doado acceso a nivel de comunicaciós. Respecto a iste punto, temos que matizar a falsedade da afirmación das asociaciós de Arantei e Porto o decir que había cinco pistas de entrada o terreno, posto que por alí pasa unha soia que, pro certo leva máis de dez anos aberta, i está ainda sin asfaltar ó igoal que cáseque todas as de Cabreira, abertas moito antes cas de Arantei e, namentras que ista derradeira tennas todas asfaltadas, as nosas siguen coma o escomenzo (dá a impresión polo que se plantexa na nota das devanditas asociaciós ca democracia a que aluden é a do «venga a nós»).

d) Que teña os servicios de auga e luz. Servicios dos que carece totalmente o terreno a que estamos aludindo.

4.º—Ista Asociación endexamáis propuxo co Colexio se ubicase en San Roque. Por favor, informense millor. Porque antre outras cousas, moi conscentes e responsables, adicamos os nosos esforzos a percura dun terreno idóneo que tivese tódalas características antes expostas e non a percura de catro firmas pra avalar un escrito to-

Escolar encol da zoa sur (Notas pubricadas polo Faro de Vigo)

talmente regresivo e destructivo no fidel lestilo de «ou nós ou nadie» pro sin NINGUNHA alternativa, nin utópica nin realista; e, precisamente, alternativas eran as eisixidas naquel intre e neste polo Ministerio de Educación e Cencia, ainda que cecáis a postura do Axuntamento cambease, pro as eisixencio do Ministerio siguen en pe, por máis cas asociaciós de Arantei e Porto traten de esquencelas ou tal vez non querer lembralas, prá así vogar millor coa desinformación dos veciños.

5.º—Grande esperiencia en engatusar o pobo deben ter os firmantes ou os redactores da nota (tamén nun xuicio de valor cáseque negamos cos primeiros fixeran algo máis que firmala), cando falan de supostas ocultaciós dunhos escritos dos veciños de Alxén, Arantei e Porto ó Delegado de Educación e Cencia ó afirmar ísto sen coñecimento algún do proceso da entrevista. Istes escritos foronlle presentados o Delegado, o cal os rexeitou polo sinxelo feito de que non daban alternativa algunha, tal e coma queda dito anteriormente.

6.º—Demostrado que nós endexamáis propuxemos o lugar de San Roque pra ubicar o Colexio, nos queda unha dúbida ¿cál é o *partido político?, posto que* na súa nota, afirman co feito de querer instalalo alí non era máis co protagonismo de certo partido político, agora o problema está en crarexar ista custión. E imos crarexala: evidentemente non era UCD; quen loitou pola consecución do Grupo Escolar e aínda siguen loitando é XERME, asociación de veciños de Cabreira, a que, lóxicamente, non se pode confundir cun partido, pro que trata de xunguir os veciños na defensa dos seus lexítimos dereitos. E nós a Asociación de Veciños Xerme, sí podemos acusar á suposta Asociación Forteza (suposta por que é a primeira vez que escoitamos o seu nome ou sabemos da sua eisistencia) e a Asociación Cultural «Noso Lar», de servir de testaferros da dereita máis reaccionaria.

7.º—En canto a gratuidade de afirmación de cas parroquias están reclamando os montes e o Axuntamento non pode dispoñer deles, manifestamos ca parroquia de Cabreira, en Asamblea parroquial acordou non reivindicar o monte e facilitar en todo o posibel a permuta co gallo de co grupo escolar se instalase nos terrenos hastra agora propiedade do bispado. E moi estrano que se afirme tal cousa por xente que se presupón está ben informada nos medios municipales, ou é que o acordo mantido pola Asociación e o denanterior Alcalde, o señor García Rodríguez vai ser iñorado pola actual *Corporación, cando hai* unha asamblea parroquial por medio?

8.º—Si os terrenos, tal e como se afirmaba na nota non se podían permutar por estar reclamados polos veciños, coma é que no seu derradeiro párrafo aseguran co Axuntamento está disposto a dar o que seña necesario e no lugar que «todos» os afectados consideren máis idóneo. ¿E cas condiciós xurídicas son tan versatiles que cambean si se trata dunha permuta pra un fin de intrés púbrico ou dun afán localista dunha determiñada persoa? Da a impresión de que ísto está a seguir un certo paralelismo co proxecto da traída de augas a Salvaterra «e contorno».

9.º—Nós non queremos engañar a naide nin manter polémicas con certos señores, soio pedimos o dereito a reclamar a ubicación da Agrupación Escolar a Cabreira, coma no mesmo dereito se atopan as demáis parroquias, pro iso sí, con alternativas e non con oscurantismos políticos, demagoxias baratas i escritos torpes, falsos e iconexos a prensa.

Queremos rematar sacando conclusiós.

—Cando a devandita nota fala de «algunos vecinos de Cabreira», refírese úneca i escrusivamente ó noventa por cento da parroquia, nun concepto inverso do que é a maioría.

—Afirmamos categóricamente que ista nota á que nos hoxe contestamos, forma parte dunha campaña artellada co gallo de pasar a conta polas denanteriores elecciós municipáis, pro que se trata, sibilidamente de crear un estado de ánimo na contra das iniciativas da parroquia de Cabreira, úneca non manipulada polo poder caciquil das devanditas eleciós.

—Cabreira foi dende sempre a filla pródigag do Concello, aínda que, a pesar dos pesares, manteña a súa diñidade. Os logros que hastra agora se conqueriron foron pola unión e o esforzo dos veciños, caíndo agora nunha arteira maniobra pra enfrentala as veciñas de Porto, Arantei i Alxén, maniobra que, tristemente, está manexada polas figuras políticas de «antaño» espoñentes da capacidade de maniobra dods fillos da dictadura con caras de demócratas de novo cuño.

—Manifestar a opinión púbrica que o úneco que pretenden istes atrancos é eliminar a posibilidade do montaxe diste Colexio, xa que asegún as manifestacións do Ministerio de Educación e Cencia, si non se escomenza a obra pro ano 1980, iste renunciaría a construcción díl no Concello de Salvaterra».

Hastra eiquí a dialéctica mantida antre tres asociacións que de ser coherentes coa función que deben desenrolar dentro dunha xeografía chea de problemas e necesidades, deberían de estar nun frente común diante dun enemigo común. Constatamos a manipulación de que están sendo obxeto as devanditas asociaciós xenerando un enfrentamneto antre sí. Das conversas mantidas cos veciños de tódalas parroquias sacamos a concrusión de co Cura-Párroco de Arantei, Cabreira e Porto, é un home fallo totalmente de moral i escrúpulos; o marxen dos seus problemas de tipo, chamémoslle convivencial —léase faldas—, é un home coñecido pola súa avaricia polo seu desexo desenfrenado de acumular cartos e terras. Evidentemente, isto fai que pense co iglesario de Porto e Cabreira son da súa inalienabel propiedade. En consecuencia o xogo feito coa Asociación Xerme párecenos natural en tanto que iste home non distingue, ou millor dito distingue moi ben, antre o beneficio particular i-o púbrico.

A consecuencia de todo o relatado nas notas denanteriores, deuse por primeira vez na hestoria da bisbarra unha folga de relixión; coma resultado do comportamento do Cura, os veciños de Cabreira decidiron en Asamblea non asistir os oficios relisiosos, alquilaron omnibús e desplazaronse a Salceda de Caselas véndose, por primeira vez, valeira a Eirexa de don Modesto Troncoso González.

Tratamos tamén de coñecer a opinión de Asociación de Veciños Forteza, de Arantei, pro non topamos a naide que fora asociado. A xente de Porto, xenéricamente descoñecía o problema. Posiblemente as nosas sospeitas dun manexismo estrano, non estrano a UCD, do problema seña acertado.

Sanidade

Nista nova etapa da VOZ DO CONDADO, no rexurdir da Xunta de Veciños, hai que se plantexar o tema da sanidade dentro do contexto da saúde en xeral. Marxinalmelnte dos efectos que sobor do estado físico e psíquico crea unha forma de goberno, temos que pensar en crear unhas estructuras populares que nos defendan de mala aplicacións de meiciñas, cuios profesionaes no rural son crases sociaes privilexiadas e mimadas polo cras dirixente. E evidente, que nun estado capitalista (goberno de UCD), non é doado conquerir unha vida apacibel e alonxada de preocupaciós dende o punto de vista da saúde; non-o é, a causa da corrupción, da falla de profesionalidade, da falla de humanidade. O contexto social é un apoio pra que o oente de a pé xofra non soio o despotismo da cras médica, senon o da cras burocrática: de nada sirve ser curado da doenza física, si se está a creare outra de tipo psíquico.

O sistema capitalista xoga cos traballadores dun xeito tal, que nos ten sempre nas suas mans, e nos seguirá tendo, namentras non loitemos por conquerir unha sociedade socialista na que con noso traballo atínxamos tódalas milloras sociales que necesitamos pro noso benestar (ensino ceibe e gratuito, sanidade condicionada ó pobo, e ca producción do noso traballo sexa pra revertir en nós mesmos e en todalas milloras sociales pró pobo).

Parándose a pensar un pouquiño, amósasenos coma de toda veracidade o seguinte: ¿Qué traballador se sinte satisfeito no seu choio, sabendo que está sendo explotado, co que gaña pra cubrir as súas mínimas necesidades?, e o labrego, ¿con tanto trabuco que lle poñen, ¿vese capacitado cando vende as colleitas pra dispoñer dun xeito de vida mínimamente diño? E pola contra, hai que pagar unha segunridade social, tanto o labrego coma o obreiro, que non cubre cáseque nada. ¿Quén son os responsables? Os mesmos de sempre, os que gobernan os que teñen as empresas. Lendo allgunha revista (Interviu, Cambio, Nosa Terra, Terra e Tempo, Mundo Obreiro, etc., etc.), veredes cos que saen de Ministros, aparte de cobrar un xornal (que non o gaña un obreiro en todo o ano) son xefes ou directores xerales da maioría das empresas.

Hai que pararse a pensar co diñeiro que se produce nas empresas é na súa meirande parte pro que non traballa. E o excedente de producción obreira que gratuitamente pasa a máns do patrón.

Todo ísto que se está a relatar neste traballo que non ten relación coa sanidade, pero a tén, pois si o contribuinte tivera unhas milloras sociaes i económicas, sentiríase moito máis satisfeito e non tería a cabeza asolagada de preocupaciós.

Nós pensamos que pra conquerir unha millor sanidade temos que escomenzar a traballar todos, cada ún dende o seu posto, desfacendo, desenmascarando o primeiro peldaño diste sistema que hoxe podemos nomealo coma enemigo do pobo e que se chama UCD, CD, FN, e, si chegara o momento tamén a algún partido da esquerda domesticada, que cos seus pactos con iste atallo de ladrós da libertade do pobo, confunden a cras traballadora. Pois ben, ise primeiro pelldaño do sistema capitalista é o cacique, que vos denuncia polas costas, que non fai nada pra un benestar no ensino na sanidade —como diste descaro é o Alcallde de Salvaterra, que sendo ATS —practicante— non se diñou no seu programa e moito menos agora que xa vai baixo palio nas procesiós con ises médicos i ATS, co úneco que fan e encher o buche, a falar ou tratar de arranxar a desastrosa sanidade que se fai no seu concello, que tanto dí que quer. Hai cariños que matan.

As loitas parroquiales pola recup

AS XORNADAS DE MONTES VECIÑAIS

As Xornadas de Montes Veciñáis en Man Común celebráronse en Pontevedra do 10 ao 13 de Nadal do 1978, orgaizadas conxuntamente polo CIES e máis a Coordinadora de Montes Comunáis. Tiveron un ésito de asistencia e incidencia na opinión pública, e serviron pra confirmar que as posturas mantidas polos veciños nas súas reivindicacións están respaldadas por razóns de peso.

CONCLUSIONS DAS «XORNADAS SOBRE MONTES VECIÑAIS»

Como final das Xornadas nas que despóis das conferencias houbo sempre coloquios moi movidos, tiráronse as conclusións seguintes:

1.—Os montes veciñáis en man común foron usurpados durante o réximen franquista en contra dos dereitos históricos dos veciños, como pode comprobarse botando man da documentación existente nos arquivos; foron entregados aos axuntamentos, dacordo coa administración forestal, quen os repobóu con eucaliptos e piñeiros. Así foi como se expulsóu ao gando e se perxudicóu á agricultura en xeral, coa consiguente eliminanción duns recursos de verdadeira importancia e a provocación dunha emigración masiva, en beneficio único dos monopolios de madeira (celulosas e outras) e duns axuntamentos que non invertiron nin un pataco nas parroquias.

2.—A Lei de Montes Veciñáis en Man Común de 1968 aínda que recoñece os dereitos dos veciños sobor dos montes e dispuxo a súa devolución, non foi posta aínda en práctica deica agora, debido aos intereses alleos da propia administración encargada de cumplilos. Esto creóu unha *confusión e conflic*tividade de onde proveñen os incendios provocados sobor de todo polos industriáis da madeira que son os únicos beneficiarios. Tamén teñen ese orixe as cortas salvaxes feitas sin contar cos veciños, contra todo dereito, a venta de parcelas en montes comunáis e outros abusos máis, problemas que haxe estarían resoltos si o monte xa estivese clasificado.

3.—Clarificáronse ao longo das Xornadas, as necesidades dunha nova lei que axilice definitivamente o aspecto legal da clasificación e aproveitamento dos montes, pra o que a Coordinadora presentóu unha proposta coas seguintes bases:

a) Devolución inmediata dos montes sin ningún atranco, e tamén sin que se teña en conta posíbeis prescripcións legáis a favor doutros donos. Pra esto consideráse importante a creación dun organismo administrativo que dependa da Xunta de Galicia.

b) Recoñecimento da persoalidade xurídico-administrativa da parroquia a tódolos efectos. Incluíndo a explotación e administración dos montes veciñáis en man común.

c) Recabar da administración as axudas que fagan falta pra a posta en explotación dos montes cando señan devoltos. A iniciativa da explotación sempre lle corresponde á parroquia, quedando sin efecto toda tutela municipal ou intervención da administración forestal, a non ser cando a entidade parroquial así o desexe.

O Mo
E
VECIÑOS
DE
os montes

A COORDINADORA DE MONTES DENUNCIA A ACTITUDE DO ALCALDE DE PONTAREAS

O día 3 de Xulio as 8 do serán reunironse no Axuntamento de Pontareas, os pedáneos das parroquias do municipio co señor alcalde, tratándose sobor dos Montes Veciñáis. Algúns pedáneos descoñecían do que alí se iba a tratar.

Despóis de pedirlles que solicitasen donativos dos veciños pro coche de bombeiros, o señor Alcalde escomenzóu falando sobre os montes cunha serie de consideracións tales como: que as parroquias que conqueriran o monte terían que pagar a lus pública, teléfono, impostos sobre os montes, que ao recuperalo monte terían que facer frente a gastos dunha contabilidade cáse que coma un pequeno axuntamento, pra o que as parroquias serían incompetentes, que a ver que iba abrir e asfaltar as pistas, etcí, e decindo neste punto que o Axuntamento de Ponteareas iba apartarse da Mancomunidade do Condado e pedir da mesma o 30% da maquinaria que según él lle correspondía, e que o Axuntamento intentaría conquerir unha motoniveladora e un camión de bacheo, deixando entrever que a utilización desta maquinaria nas parrcquias que chegasen a ser propietarias do seu monte.

Espúxolles tamén o señor Castro que no reparto dos beneficios do monte, o 50% tería que repartirse antre os veciños-comuneros. Logo o señor Castro chegou a conclusión de que a

Descuberta unha enorme estafa a Seguridade Social

José Rodríguez Fernández, concellal pola UCD, en Salvaterra, e máis coñecido por Pepe das Adelinas, con antecedentes de abondo de corrupción, vida depravada e conducta antisocial, na compaña de Xusto Calvo (alias «Tito Calvo»), funcionario do I.N.P. de Vigo, os máis destacados orgaizadores diste montaxe.

NOS XA O DIXERAMOS...

No número 4, correspondente ó mes de abril do 1978, e na páxina 3, iste xornal co tíduo «O pedaño de Leirado cacique profesional», dábamos unha ampla información sobor da conducta de Pepe das Adelinas. Un home sen escrúpulos que no exercicio do cárrego de Alcalde de Barrio da parroquia de Leirado cometeu tropelías dabondo sobor de todo con persoas de baixa condición social e incruso chegou a estafar a un retrasado mental como é o Roque. Feitos coma os de realizar obras na parroquia por medio de prestación persoal e pasando íl a conta ó orgaismo correspondente dempóis, talar as alcacias do torreiro de San Roque e, dempóis de convertilas en tableiros, levalas pra casa díl, facer cortas de piñeiros nos montes de veciños de Santa Cristinan quedándose cos cartos, venta de arbres dos comúns de Sotolobre e do Casco, foron denunciados naquel traballo.

Nembargantes, sí estas denuncias dende as nosas páxinas non tiveron repercusiós a nivel municipal, onde ó parescer non había moito interés en descubrir a atadura diste home, sí as tiveron a nivel de orgaismos estatales, coma é o da Seguridade Social. Porque nós tamén denunciamos naquel intre os manexos que Tito Calvo i-o Pepe das Adelinas estaban a facer cos seguros de inutilidade. Paresce ser que a partires daquel intre abríuse unha investigación i-os resultados son os que agora se están a dar: o Tito Calvo no caldeliro i-o Pepe das Adelinas xunto cos «beneficiados» pendentes do xuicio.

FABRICAR UN FANTASMA

O tinglado estaba artellado dun xeito moi sinxelo. Primeiro crearon unha empresa a nivel legal, pro que soio eisistía na súa imaxinación. Máis tarde, e a traverso de diversos contactos, un dos principales é o taxista Darío Pino Valado —socio i-o mesmo tempo «beneficiario» do seguro—, «empregaban» xente na empresa. A maioría dista xente era labrega sen seguro, pro tamén habíaos camionerios, taxista, pequenos propietarios, donos de tendas, etc., que diante da proposta de firmar una documentación en conforme pasaba a formar parte da plantilla dunha empresa, aínda que non fora traballar, pro a vista da perspectiva de cobrar unhos cartiños sen comelo nin bebelo, miraban o ceo aberto.

Diste xeito, chegaron a contratar e a asegurar a unhas sesenta persoas, veciñas das parroquias de Leriado, Corzáns e Meder. Perante seis meses mantiveron en activo» a cotización á seguridade social, á que os desembolsos por asegurado eran a medias. A mitade pagabaa o «beneficiado» i a outra mitade o Tito Calvo i-o Pepe das Adelinas. O remate distes seis meses, deran en quebra a «empresa». Coma previamente lle habían feito firmar a tódolos beneficiados un documento que facultaba ó Adelinas a cobrar por íles, íste comenzóu a cobrar no I.N.P. o seguro de desempleo dos sesenta «empregados», i-o cabo dun tempo tamén íl comenzou a lle pagar a íles. Pro non o total senon unha soia parte, sobor de 11.000 pesetas a cada ún, quedándose co resto, sobor dunhas 14.000 pesetas por cabeza, que multiplicadas por sesenta da un promedio mensual de 1.040.000 pesetas que repartían antre íl e máis o Tito Calvo, aparte das propinas que lle poideran cair ó Darío e demáis colaboradores.

UN NEGOCIO ETERNO

Iles pensaron que iste negocio iba a seren eterno. A quiebra que presentaron era temporal, é decir esperaban ós dezaoito meses voltar a abrí-la «fábrica» pra tela a funcionar outros seis meses e si cabe con máis «obreiros», pra volvela a dar en quebra e reanudar o negocio.

Cando se iniciaron as investigacións, o Tito Calvo foi de inmediato separado do seu posto coma xefe do departamento de Paro Obrero do I.N.P. de Vigo, e máis tarde encarcelado. O Pepe das Adelinas coma home de «fora», foi interrogado. Cando lle preguntaron cáles eran os seus medios de vida, xa que en pouco tempo fíxose cunha millonada de cartos en terras e a vida que facía era dunha gran ostentación de fortuna, non tivo reparos en decir que aparte dunha pequena pensión que ten coma enfermo de silicosis vivía do traballo da súa muller en Francia. Nembargantes, feitas as averiguaciós pertinentes, víuse a demostrar cos ingresos dos dous non daban nin con moito pra cubrir os desembolsos de cartos feitos nas derradeiras datas.

Fálase de que antre os implicados atópase Manuel Gil (o da fábrica de madeiras), Daniel o da Santa Lucía de Pontareas, a muller e os sogros do Darío Pino Valado, José Ubeira, Antonio Seoane, etc. etc.

ESPRIMIR TODOLOS TETOS DA VACA

Decíamos cáseque o escomenzo, que diante das denuncias formuladas pola Voz do Condado, as medidas do Axuntamento pra constatar a certeza ou non das nosas afirmaciós foron nulas. Non moveron nin un dedo. Pro todo ten unha esplicación; as elecciós municipais estaban pretas; os xerifaltes no poder municipal, non soio coñecían o que nós habíamos dito, senón que sabían moito máis e unha das cousas que tiñan máis presentes era co Pepe das Adelinas tiña a meirande parte da parroquia nas máns a consecuencia dos favores feitos. I os xerifaltos no poder eran todos de U.C.D., os mesmos que diante do descubrimento xudicial dos delitos diste indviiduo, o arroupan coa solidaridade mafiosa de que sempre fixo gala o franquismo. Iles sabían que Pepe das Adelinas extorsionaba á parroquia, que roubaba arbres no monte, íles eran os que lle pagaban e, según as nosas referencias, séguenlle a pagar xornales de 2.000 pesetas diarias por estar vixilando obras municipais que se fan por prestación persoal dos veciños, íles sabían e saben que estafou ó Roque i-a Marculina. Se íles saben todo ísto, o meten na candidatura e o apoian agora que está demostrada a comisión dun delito de magnitude do que estamos a relatar, e que son, sempre o diximos, da mesma camada.

eración dos montes comunales

NTÉ
NOSO

recuperación dos montes podería ser catastrófica pras parroquias e que a él daríalle pena miralas nesa situación. Toda esta serie de comentarios fixo nesta e noutras reunións cos alcaldes de barrio, veciños das parroquias e da Comisión de Montes do Axuntamento.

Pasa entón o señor Castro a propoñerlles a sua «fórmula de salvación das parroquias», pra esto cada parroquia tería que presentar firmas dos veciños pra renunciar os montes, sin clarificar si a renuncia era de propiedade ou sólo de adeministración do monte, e que con estas firmas faríase un documento notarial antre as parroquias que non quixeran o monte e o Axuntamento, facendo a seguinte distribución de beneficios; o 70% pras parroquias pra invertir en obras e o 30% pro Axuntamento.

Ante estes acontecementos, a Coordinandora quere facer as seguintes puntualizacións:

A Ley de Montes Vecinales do ano 68 na disposición final 1.ª dí: Los Ayuntamientos promoverán por todos los medios a su alcance la formación de las Juntas de Comunidad». Nada máis lonxe da letra e do esprito da lei co comportamento do señor Castro.

Sobre os impostos, o artigo 2.º. O da lei dí que os montes veciñales, «no estarán sujetos a tributación alguna». Sobre a distribución dos beneficios o Atrículo 8-A establece que o 50% pode distribuirse en metálico antre os veciños ou acordar invertilo en obras e servicios parroquiales. Evidentemente o señor Castro no seu «plan de salvación» esqueceuse da mitade do párrafo. Un 30% di a lei que será invertido polo Axuntamento en obras na parroquia, polo que a parroquia beneficiase do 80%. O 20% restante, según o artícullo 8.º-C, «Se ingresará en el Ayuntamiento en concepto de gastos de gestión y participación en las cargas municipales». Cando o señor Castro fala de gastos de lus, xestión, etc., non ten en conta a función deste porcentaxe.

Remachando as funcións do Axuntamento e da parroquia neste tema, o artículo 4.º-1 establece: «La administración de los montes vecinanles en mano común, estará a cargo de las comunidades propietarias... de acuerdo con sus ordenanzas»; e tan sóio artículo 4.º-5. «Mientras se constituyan las correspondientes Juntas, los Ayuntamientos asumirán **transitoriamente** sus funciones».

Ademáis destes aspectos legáis compre facer algunhas reflexións sobor da questión.

Como é posible que despois do acorde da Comisión de Montes do Axuntamento ca presencia do inxeniero de ICONA, señor Sanz de Miera, e máis do señor Castro, acordo logo refrendado no Pleno do día 7 de Xunio de 1979, no senso de non opoñerse a clasificación dos montes como veciñales como é posible esta actitude posterior do Señor Castro. Non irá máis alá da sua competencia convocando a devandita reunión e propoñendo tales convenios sin que media acordo plenario desto.

A que será debido ese interés do señor Castro en facer o documento notarial canto antes, cando o plazo actual de información pública é pra esaminar os expedentes de clasificación e facer as reclamaciós oportunas, e aínda despois da clasificación haberá un plazo dun ano, —Art. 3.º-2— pra redactar a ordenanza de adeministración e aproveitamento do monte. Non hai presa, a lei fixa uns plalzos amplios, non hai porque ir o notario. Ollo cos documentos do señor Alcalde(que xa sabemos como resulatn as largas, (caso monte Carreira de Pías).

Non entendemos ese interés en variar os porcentaxes da lei soio nun 10%, e por esas migallas vaia haber parroquias de 1.ª e parroquias de 2.ª. Non se tratará dunha maniobra pra que as parroquias perdan pra sempre a propiedade lexítima do seu monte.

Despois de tantos anos en conflictos polas repoblacións, desaparición do gando, as talas a matarrasa, as ventas de montes, etc., agora que por lei temos a posibilidade de recuperar a propiedade dos nosos montes sería un erro histórico imperdoable o non deixar pros nosos fillos o que os nosos devanceiros deixaron pra nós. A Coordinadora de Montes, alerta a tódolos veciños das parroquias de Ponteareas ante estas oscuras proposicións con cara de legalidade. Por outra banda, as parroquias de Ponteareas están celebrando periódicamente unhas reunión pra enfrentarse conxuntamente a todo este tipo de problemas e a sua vez informar coa asistencia técnica correspondente a tódalas parroquias dos seus dereitos.

COORDINADORA DE MONTES COMUNALES
Xulio de 1979.

Pasos a dar pra conquerir a clasificacion dos montes

Seguindo a Lei de Montes de 1968, os expedentes pra a clasificación dos montes veciñáis en man común comenzaránse de oficio polo Xurado Provincial ou a instancia dos órganos de xestión da comunidade ou dos veciños con dereito ao aproveitamente, os Axuntamentos, a Adeministración Forestal ou das actuáis Cámaras Agrarias.

No caso de que sean so veciños quenes soliciten a clasificación dos montes, terán que seguir os seguintes pasos:

1.—Dirixir ao Gobernador Civil, como Presidente do Xurado Provincial un escrito no que se solicita a clasificación.

2.—Nomear entre os veciños unha Xunta de Comunidade provisional, composta por un Presidente e 2 ou 4 vocáis. Esta Xunta elíxese nunha xuntanza de tódolos veciños, desta reunión levantarase unha Acta. Esta Acta, coas firmas dos veciños que respaldan esa Comisión avalándoa pra levar a cabo os acordos tomados na reunión, levense ao Goberno Civil, Acta e firmas.

3.—Solicitar documentación que esista nos arquivos sobor dos montes da parroquia. Solicítase presentando un escrito en cada arquivo. Hai como mínimo dous arquivos importantes: O Arquivo Histórico Provincial e o Arquivo da Diputación (Museo).

Logo cando o Xurado Provincial de Montes comenza o espedente, ahi 2 meses de Esposición Pública, durante éstos, os interesados poden presentar as reclamacións que queiran, e aportar toda a documentación que teñan sobor dos montes.

Si unha vez clasificado o monte, non é declarado veciñal en man común, os veciños poden interpoñer recursos contencioso-administrativo no plazo dun mes Si é clasificado como monte veciñal en man común, os veciños deberán redactar no plazo dun ano unhas ordenanzas sobor da edeministración, aproveitamentos, defensa do monte, e despóis de aprobadas nomearán unha Xunta de Comunidade.

A Coordinadora de Montes facilita a tódalas parroquias uns modelos de escritos e instancias pra facilitar o traballo da recuperación dos montes, e tamén elaborou unhas Ordenanzas, que están distribuidas por moitas parroquias da nosa comarca.

A Xunta de Veciños do Condado tamén se compromete a asesorar aos veciños e a facilitarlles toda a información o seu alcance, así en sucesivos números iremos dando cumprida información sobre as consecuencias das repoboacións forestáis, os incendios, a alternativa gandeira pros montes veciñáis, etcétera.

Fai máis dun ano que moitas das parroquias do axuntamento de Pontareas, dempois de reunións e Asambleas parroquiales pra informarse dos pasos a seguir pra recuperación dos seus montes, decidiron reivindicar legalmente e coa aición directa o que lexítimamente lles correspondía; a propiedade e disfrute dos seus montes comunales.

Nun principio os veciños presentaban os escritos e instancias no Goberno Civil, ICONA, e no Axuntamento pra que axilizasen os trámites da clasificación, e se enteraran de que os veciños reivindicaban o que era seu pra que non venderan a madeira dos montes, caso do Axuntamento e ICONA, mentras non era clasificado o monte, ou en todo caso que os veciños controlaran as costas e participaran nos beneficios tal e como establece a Lei de Montes Veciñales. Pro dempois dun certo tempo, seguir vendendo madeira e iñorando os dereitos dos veciños, ou chegando a ofrecerlle os veciños o 25% de nada, pois o Sr. Castro ofrecíalle os veciños o 25% dos beneficios da madeira cortada nunha parte do monte dónde o ICONA lle prohibira cortar.

OS VECIÑOS PASAN A ACCION DIRECTA, PARALIZAN AS CORTAS

Cando o propio Gobernador e o alcalde iñoran a lei e xogan con dereitos dos veciños, a éstes soio lles queda unha saída; pasar a acción directa e defender o que é seu; paralizando as cortas de madeira e interrumpindo as subastas.

Qué conqueriron con ésta postura:

1.º—Que os madeireiros ao ver que non poden cortar a madeira que xa teñen mercada, non volven a mercar madeira neses montes, quedando por tanto as novas subastas desertas.

2.º—Os propios madeireiros pra poder retirar a madeira que xa pagaran, presionan na Administación, conquerindo desta maneira axilizar os trámites da clasificación.

Demostrándose así que a acción directa, cando os veciños están unidos e teñen claro que o que van a conquerir vai beneficiar a toda a colectividade parroquial, vale mais que centos de escritos, os feitos quedan ahí, falan por sí sóios, son esperencias imborrables, os escritos moitas veces ninguén se molesta en leelos.

O XURADO PROVINCIAL INICIA OS TRAMITES PRA CLASIFICACION

Logo coas talas paralizadas, na actualidade moitas delas aínda siguen paradas, o Xurado Provincial decide o 7 de Maio do 1979, iniciar os trámites pra a clasificación dos montes veciñales do municipio de Ponteareas, que aparecen relacionados no Boletín Oficial da Provincia do día 17 de Maio, unhas semáns antes o Axuntamento puxera a subasta unhos lotes de madeira derribada polo temporal, pro cáseque todos quedaron desertos debido a que os madereiros non querían arriscarse a quedar sin o diñeiro e sin a madeira.

OS VECIÑOS PASAN A PARTICIPAR NOS BENEFICIOS DOS MONTES

Iste feito, xunto coa presión dos veciños das parroquias mais

Pasa a siguinte

A FESTA DO VIÑO DO CONDADO

Estraneza, ou millor dito, sorpresa, causou a non orgaización iste ano da Festa do Viño do Condado pola Sociedade Cultural do Condado, cando na edición do ano 78 a festa atinxiu a cota máis outa de popularidade e orgaización. No desexo de dar a coñecer o acontecido tanto denantes da festa coma nela mesmo, contactamos con membros da Sociedade Cultural e Deportiva Condado e iste é o informe.

A festa do Viño de 1978 distinguiuse pola confección dun programa fora do convencional e por tratar de lle dar un verdadeio contido —sin caer no tópico— popular. Coa asistencia dunha meirande cantidade de xente —predomiñantemente labregos da bisbarra— nunhas instalaciós modestas pro imaxinativas e co senso invisible de se ver arroupado por un sentimento sinceiro de fraternidade, sen grandes alardes de luminotecnia, bo servicio de amplificación, mostras de viños similares, de cerámicas, etc., transcurriron as festas do viño do ano pasado. O éisito conquerido foi enorme e así o manifestaron os xornales e radio —cousa pouco corrente se non é pra criticar os aspectos negativos— a crónica posterior da festa.

A organización correu, coma xa queda dito, a cárrego da Sociedade Cultural e Deportiva Condado, e todo facía pensar ca edición diste ano voltaría a ser orgaizado por éla. Pro non foi así.

Unhos meses denantes da festa, o novo Alcalde de Salvaterra, Arturo Grandal Vaqueiro, da UCD, contactou cos Presidentes das asociaciós, teleclubs, etc., do concello, co gallo de orgaizar a festa. Nesta Xuntanza, a que asistiu a Comisión Municipal Informativa de Festexos, e diante da falla de novas ternativas pra confección do programa, acordóuse que íste correra a cárrego da Sociedade Cultural do Condado en colaboura coas demáis sociedades do Concello alí presentes. O representante dela, naquel intre Manoel Soto, concelleiro tamén do Axuntamento polo grupo Independientes por Galicia, aceptou tal responsabilidade sempre e cando o Axuntamento e tódolos alí presentes aceptaran un plego de cinco cláusulas redactado pola Xunta Directiva con tal gallo. En síntesis as condiciós estipuladas eran as seguintes:

a) Organización da Sociedade Cultural e Deportiva Condado coa participación e colaboración das outras sociedades no municipio.

b) Axuda do Axuntamento pra facer tódolos trámites burocráticos tales coma contratos, permisos, pedir recintos, préstamos de bandeiras, materiales, etcétera.

c) Non invitaciós oficiaes por parte do Axuntamento prá comida popular, na que non haberá mesa da presidencia e, por suposto, ningún privilexiado.

d) Non colocación no Axuntamento de ningún tipo de ornamentación, distintivo, etc., e soio no recinto das festas os ornatos da orgaización.

e) Avalar un presuposto hastra 500.000 pesetas, en caso de imposibilidade de celebrar a festa por calisquer causa de tempo ou imprevistos.

Aceptadas as denanteriores condiciós por tódolos presentes, incruída a Comisión de Festexos, levantouse acta do acordado pro, sospeitosamente, no lle foi presentada a firma a ninguén Todo isto, quedaba por desexo espreso do representante da S. Cultural, a espensas da aprobación do Axuntamento Pleno.

Diante dun panorama tan favorable, a Sociedade Cultural adicouse de cheo a confección do programa. Consistía, básicamente na infraestructura do do ano denanterior, pro con allgunhas e sabrosas innovaciós.

Cáseque concruso o programa das festas, ten lugar a celebración da sesión do Pleno do Axuntamento, onde se esperaba a ratificación dos acordos adoptados na reunión do Alcalde, Comisión de Festexos e sociedades do concello. Encetado o estudio do asunto, e coma si se tratase dun plan preconcebido, o remate da lectura das condiciós, esgueuse a voz de Gerardo Fernández (a. Chato), concelleiro da UCD, amosando máis ben de xeito histérico que documentado a súa xenreira pola Sociedade Cultural (non en van iste aspirante a «señor» manifestóu púbricamente que íl iba a rematar coa mesma), opoñéndose radicalmente a que fora orgaizada a festa por éla. A ista «relevante» intervención seguiu a non menos brilante de outro prócer de UCD, Adán Natividad, decindo que non comprendía coma unha festa do viño podía supoñer un gasto superior as 300.000 pesetas, e manifestando unha orixinal afirmación o decir ca «festa do viño dende que deixou de orgaizala a Hermandad de Labradores y Ganaderos non era festa nin era nada», rematando toda ista serie de necedades o facer unha comparación metafórica (niste caso acertado de forma, aínda que no fondo non pensara así) da bandeira española cun mantel. A istas dúas intervenciós xunguíronse os berros mais ben cas voces do resto dos Concelleiros de UCD, incruidos os membros da Comisión de Festexos, pra denegar a orgaización das festas pola Sociedade Cultural, recibindo a axuda do camarada franquista de C.D. Enrique Castro Mariño (a. Non me jabes), que apportou o vigor das súas cordas bucales na contra do Soto.

De nada serviron os razonamentos de Soto e Castro Núñez que, diante da maioría os razonamentos de Soto e Castro Núñes, que, diante da maioría absoluta, tanto en números coma en berros, en oposición a festa, tivo que virse na obriga de retirar a proposta de orgaización que íl non había feito, pro que había aceptado. Viuse unha crara maniobra dos ucédeos de copar a festa unha vez organizada, espricándose coma dato sintomático e de lavadura de cara a non presentación a firma da acta da reunión celebrada denanteriormente.

Convocouse entón, novamente, polo Axuntamento unha reunión, co gallo de ca festa fora orgaizada ou millor dito capitalizada pola UCD. Diante do maniobreirismo do que fixo gala o Alcalde, xa non asistiron os representantes do Teleclub de Pesqueiras e da Asociación de Veciños de Lira. Perante ista reunión, na que estaban presentes os representantes dos Teleclubs de Oleiros e Arantei, das Asociaciós de Veciños Xerme de Cabreira e Leirado, e Sociedades Culturales Condado e Noso Lar de Porto, e suscitada a discusión do acontecido no Pleno, diante do comportamento feixista e intransixente do señor Alcallde, dempois de chamarlle varias veces mentiroso e falcatrueiro, verbas que foron corroboradas por tódalas asociaciós presentes, pouco a pouco foron abandonando a sala os representantes de Xermen, S.C.D. Condado, Porto e Leirado; ou seña que quedaron presentes o Teleclub de Oleiros (cuio Presidente é o Chato) e o Teleclub de Arantei, cuio presidente fixo campaña nas elecciós municipais pra UCD i está moi vinculado ó responsable político na zona don Antonio Alvarez González. Non se sabe como pro dalgún xeito conqueriros cos de Leirado e os de Porto voltaran o redil, o resto dos orgaizadores son membros de UCD.

Foi totalmente utilizado o programa da Sociedade Cultural hastra tal extremo que nos folletos do concurso literario figuraba coma orgaizadora a devandita sociedade. Soio unha cousa foi rexeitada das que estaban feitas, a confección do «poster», alegórico a emigración á desfeita da familia, e ó traballo no agro dos nenos e mulleres, por que no parecer do señor Alcalde, non sabía que relación había antre a emigración e a festa do viño, parecéndolle máis axeitado unha taza ou unha xerra cun poster comprometido e alegórico da realidade social da bisbarra.

Había nembargantes un acto non rematado do programa da Sociedade: o festival do viño do Condado, xa que únecamente se había contactado con «Fuxan os Ventos», «A Roda», «Xosé Alfonso» e «Suso Vaamonde» e naquel intre estábase a espera da súa aceptación. Tratou o Axuntamento de orgaizalo pola sua conta, e pra iso chegou a ofrecerlle o creto ilimitado ó locutor de Radio Popular, Xerardo Rodríguez, pra que íste o orgaizase e presentase tal e como o fixera no ano 78, trato ó que non se avíu o coñecido locutor. E evidente ca Sociedade Cultural é de sobra coñecida no ámbito galego e unha proposta dela ás figuras da radio e canción galega é estudada dentro do contesto socio-cultural dentro do ca Sociedade se move i é craro, por tanto, que istes grupos ou cantantes, do mesmo xeito cos locutores e presentadores do festival, cobraríanlle uns precios que atinxirían escrusivamente os gastos de desplazamento. E lúdico pensar que pra unha festa de corte feixista iban a acudir nas mesmas condiciós, ou noutras de tipo mercantilista.

Hastra eiquí os feitos ocurridos. O seu análisis é moi doado. Estamos xa no mes de setembro e as contas ainda non se fixeron púbricas, queda no aire unha pregunta: ¿Soio custaron 300.000 pesetas as festas tal e como se alporizara Adán Natividad? Rumoréase que é certo que houbo preto de 150 invitados gratis, ¿pagou do bolso o señor alcalde ou foi a costa das festas? Supoñemos que iso non se saberá endexamáis.

Nós pensamos ca festa do viño do Condado, ten que ter un siñificado moito máis profundo co sinxelo feito de ca xente se emborrache perante todo un día. Ista festa tiña e ten obrigatoriamente que ser un homaxe xa non soio ó labrego do Condado senón a todos os labregos de Galicia, as súas mulleres, os seus nenos. Isto tentaba decir o poster e isto tentábase facer na festa. Temos o Condado cheo de casas valeiras, de familias desfeitas pola emigración; traballan no campo as mulleres i-os nenos. Nenos que nacen a vida xa aldraxados, xa esplotados por un sistema, o imperante, que consdiera a emigración coma un adianto e a cultura coma un poder devastador. A festa da Sociedade Cultural, tentaba abranguir toda isa problemática e iba a ser unha festa da cultura, unha festa da libertade, por iso a condición da ornamentación, por iso a condición das bandeiras. Queríase unha festa ceibe en sí e ceibe de calquer símbolo de opresión e do aldraxe, queríase unha festa onde a xente se decatara de ca prisión está no estranxeiro, en España, en Francia, en Suiza, en Alemania, en Holanda, etc., por que é unha prisión de réximen aberto, pro no desterro, e iso é o que ten que ter moi presente o abó que ten os netos por cos pais están na emigración, e iso é o que ten que ver a nai que sóio ve ó home unha vez o ano. Por todo ísto non orgaizou a Sociedade Cultural a festa do viño, por que quen está no poder, quen goberna, ten boa conta de ca libertade, de co dereito a vivir diñamente na mesma terra, soio señan iso: verbas. Namentras haxa un home ou unha muller a traballar na emigración, a festa do viño do Condado, non poderá ser unha festa leda, ten que ser unha festa reivindicativa unha festa de liberación.

Pasos a dar pra conquerir a clasificación dos montes

combativas, é o que leva a que a Corporación Municipal tomara o acordo no pleno do día 7 de Xunio de cederlle o ICONA as facultades de venta e disposición de todos os aproveitamentos que se realizasen nos montes non consorciados, pois nos outros xa o viña facendo, e o máis importante, que os beneficios deses aproveitamentos se distribuisen según a Lei de Montes Veciñales do ano 1968, é decir o 50% directamente pra parroquia propietaria do monte, o 30% depositado no Axuntamento pra obras nesa parroquia, e o 20% pra gastos de xestión do Axuntamento, entón os veciños xa reciben o 80% dos beneficios.

Isto é un trunfo claro da postura das parroquias de non deixar devaluar o seu monte sin recibir nada a cambio, ao mesmo tempo que o mesmo señor Castro que antes lle ofrecía o 25% de nada, agora diante da resistencia dos veciños, non ten máis remedio ca reconocer as parroquias como lexítimas propietarias dos seus montes, pois de ser así, ista madeira podriríase nos montes, con ista postura, o propio alcaldle pretendía lavarse un pouco a cara da sua

aituación anterior.

O ALCALDE PRETENDE CAS PARROQUIAS RENUNCIEN A PROPIEDADE DOS MONTES

O Xurado Provincial comunica as parroquias a apertura de expedente con fecha 8 de Xunio, polo que se abría deica o 9 de Agosto o plazo de dous meses pra facer reclamaciós y esaminar os espedentes de clasificación, é entón neste tempo cando o señor Castro pra non perder a teta dos montes convoca os pedáneos das parroquias e os seus colaboradores mais achegados, pra conquerir das parroquias que aínda non tiñan Xunta de Comunidade provisional, e dónde o nivel de concenciación e conocemento dos seus dereitos era máis baixo, que éstas renunciaran a propiedade sobre os montes en favor do Axuntamento, alegando pra isto que as parroquias que así o fixeran estarían mellor atendidas polo Axuntamento e ademáis que lles iba ser moi difícil adeministrar o monte, que non saberían que facer con él, etc., en fin tratando os veciños das parroquias como subnormales, e pra terminar decindo en plan de Excelentísimo Pater Familias «noseospuededejarsolos», quelle daría moita pena mirar as parroquias nesa situación e abandonadas. Pro como mostra do que poden facer os veciños cando controlan o que é seu, temos eiquí xa un exemplo.

OS VECIÑOS SABEN QUITARLLE PROVEITO OS SEUS MONTES

O Axuntamento de Pontareas habíalle alquilado unha canteira de xabre nos montes de Xinzo, a don Laureano Covelo por doce mil pesetas en seis meses, o plazo terminou no mes de xunio, entón dempois do acordo do pleno do 7-6-79 os veciños conquiren chegar a un acordo con L. Covelo de alquilarlle a canteira por outros seis meses, pro agora en 90.000 pesetas, a diferancia é ben clara da adeministración do Axuntamento a adeministración dos veciños. O señor Castro xa pode dormir tranquilo, pois agora o Axuntamento recibe con sio o 20% (18.000 pesetas) mais ca antes co 100% e sin mover un dedo, está máis claro que isto representa maior riqueza pra parroquia e po Axuntamento, pro tamén está claro que así podense acabar as comilonas e como se dí vulgarmente así «non hai cazo», e incluso pode ocurrir que algún restaurante vaia a ruina ou non se poidan facer tantos viaxes a Madrí.

A ssua proposta soio foi seguida por algunha parroquia co respaldo de menos de 40 veciños, agora dempois de pasados os dous meses de reclamacións hai que esperar o fallo do Xurado, pois que a uns cantos veciños non lles intrese o monte, non quere decir que non lle interese a parroquia no seu conxunto.

INFORMACION PARROQUIAL

Guillade

O 8 de agosto pasado, cando xa remataba o período de información pública dos espedentes dos nosos montes comunales pra posterior clasificación polo Xurado, e polo tanto mentras non se seipa a decisión do Xurado Provincial ninguen pode dispoñer pra nada dos montes, pero o debandito día isto é iñorado e as motoserras comenzan a talar o monte Hervelle deixando o seu paso unha boa parte do monte totalmente callvo, un pouco mais tarde un grupo de veciños xunto coa Comisión de Montes sube o monte paralizando a corta e non deixa cargar a madeira xa cortada. O día seguinte a Comisión de Montes vai o Axuntamento na percura de información, atopándose conque o señor Alcalde estaba de vacacións e non aparecía documento algún de que esa madeira fose subastada, entón cáseque por casualidade un concellal di que o Alcalde uns días antes comentara que un madeireiro daba 30.000 pesetas por un resto de madeira seca no citado monte Hervelle, e que valía a pena aproveitar ese diñeiro pois dentro de pouco nin iso valía. Pasando desta maneira a quedarse ese madeireiro da confianza de Castro coa madeira e sin subasta previa.

Diante disto a Comisión de Montes de Guillade, consigue que o tenente de alcalde que facía as veces do señor Alcalde, se desplace deica o monte e comproba entón como a madeira era toda ela verde e o seu valor moi superior as 30.000 pesetas. Posteriormente a madeira foi valorada en 150.000 pesetas.

Na actualidade a madeira sigue alí paralizada e os veciños non vmos a permitir mais roubos «legais» nos nosos montes veciñais.

O Corresponsal

VERGADE CARBALLO

Padróns

Os veciños de Padróns, frente os manexos que intentaba facer ó Axuntamento de Ponteareas, pra que os veciños das parroquias renunciaramos a propiedade dos nosos montes veciñales, decidimos nunha asamblea parroquial celebrada o 24 de xulio, elexir unha comisión que represente a parroquia pra defensa dos nosos montes veciñales, encargándose a misma de personarse no expedente de clasificación aberto polo Xurado Provincial, e aportar a documentación histórica existente nos Arquivos Provinciales, cousa que xa se levou a efecto nos pirmeiros días de agosto.

E de reseñar o apoio e confianza que a gran maioría dos veciños depositamos na comsión elexida. Temos ven claro que a propiedade sólo nos pertenece os veciños da parroquia, e no futuro dedicaremos o monte as funciós máis beneficiosas pra parroquia, acabando coas masivas plantaciós de eucaliptos que o único que fan é estragar o chan despóis dun certo tempo, e acabar cos pastos e a auga.

Unha fábrica de madeira de Leirado, coñecida polo nome do «Aserradeiro do Armeiro», e cuio propietario é o fillo, Manoel Gil, necesitando ampliar a plantilla contratou a tres portugueses, porque éstes traballaban máis barato, de sol a sol, e o máis importante, sin nengún tipo de segugridade social nin seguro particular, ou seña sin condiciós. Pro deuse o caso de que ún distes homiños xofreu un accidente na serra e cortou tres dedos, o home pedindo auxilios a naide lle facía caso, menos mal cun compañeiro de traballo colleuno no seu coche e levouno ó hospital, como ísto en Leirado está o orden do día, o Manolo Gil, rápidamente, solucionou o problema coa seguridade social, ou seña, asegurouno.

Outro distes homiños tivo un problema co encargado da empresa; iste encargado é de Soutolobre e chámanlle o «Esteban», i está alí pra andar a paus cos empregados. O Esteban escomenzou por chamarlle «Fillo de Puta» ó Portugués, e o portugués veña a decirlle que non lle chamara iso porque non tiña nai, i-o Esteban continuou emperrado en chamarlle fillo de puta, hastra co portugués se lle encheron os collós e empezou a hostias no Esteban, e si non llo quitan das mans, escalazao. Cando o portugués estaba agarrado polos seus compañeiros, o Esteban, cobardemente pegoulle cunha chave inglesa na cabeza, entón os compañeiros levaronno a casa dod Patrón e a súa muller fíxolle as curas. Mais tarde topándose con xente de ben da parroquia acoselláronlle que viñera ó médico pra lle poñer a iniección antitectánica e facerlle tamén a cura nas ourellas e nun brazo que lle había trabado o Esteban na pelexeira, cousa que fixo.

Sen comentarios.

Leirado

Acontecer de aconteceres. Caseque de película, pro recordando os mellores anos da política caciquil perante a época franquista haxe con visos de democrácia os nosos rexidores municipales quérennos facer mirar uvas onde soio esisten carrascos. Vamos unha coña.

Acontece na parroquia de Leirado (caseque coma un conto), coma nas outras do axuntamento de Salvaterra, que o «señor alcalde» aparesceu co nomeamento do pedáño, sin consultar con naide da parroquia que pensamos que era a quen correspondía; o devandito nomeamento recaiu nun ex-emigrante, veciño e amigo do «Pepe das Adelinas», que supoñemos foi quen io recomendou ao alcalde. Diante dista maniobra caciquil a Asociación de Veciños (naquil intre aínda sin legalizar) recurríu diante do Axuntamento, decindo que de ningunha maneira acetaban un alcalde posto á **dedo** e que non iba a defender os problemas da parroquia, senon os do que o había nomeado. Craro o alcalde non tivo máis remedio que tirar marcha atrás e decir que o pedaño elixiríase en votación de todos os veciños, pro ehí ven o bó.

Resulta que acordase o día das votaciós e perparase todo pra que as doce da mañan se realicen, i efectivamente as doce e des os veciños de Leirado acuden as urnas pra elexir o seu representante, as doce e vinteseis minutos o alcalde alí presente dice que xa está ben, e que hai que crrar a urna, craro os veciños alí presentes dicen que non que falla bastante xente por votar e que se espere polo menos astra a unha da tarde, pro non hai maneira de convencer o cabezudo mandatario municipal, que pretende ir na contra de todos os veciños alí presentes e que vende as cousas malparadas dícelle aos veciños que il ten que acudir a unha boda, ou a unha representación oficial, e saíndo pola porta bota a andar e fuxe coma un cacique ao que lle saliu moi mal a cousa. Levántanse as urnas as 13 horas como dixeron os veciños e o resultado arroxa unha maioría aplastante en favor do candidato presentado pola asociación de veciños. Quedanos por suliñar que o alcalde de Salvaterra foi a parar a Arantei onde a sua representación era toma unhas botellas no ba do Fernando co médico de Salvaterra e outros da mesma camarilla, algús veciños o viron e il non o pode negar, pro eisí aituan os que saben que onde está o pobo non poden mandar, aínda que traten de engañalos, esconden o bulto e aituan por detras as agachadas, coma os cobardes que nunca dan a cara pro que presumen de demócratas é que intentan o ben pro seu pobo (como si alguen poidera ser salvador dos probes, e non tiveran que selo iles mesmos), rechazan todo intento de democrácia.

Pro a cousa non remata ehí senon que cando os veciños fóronlle a levar o resultado das votacións (foi un soio representante) nin siquera o recibíu.

A solpresa chegóunos uns días máis tarde, cando nos enteramos por xente allea a nós e a parroquia que o novo alcalde de barrio era o «Chispa» e que coma o denanterior fora nomeado polo Arturo a **DEDO.** Non nos cabía na cabeza que unha persoa bastante relacionada coa parroquia e que sabía caseque todo o tinglado se prestara a ír na contra da paroquia así sin mais nin máis, craro a custión quedaría esolta cando nos enteramos que a súa muller era a que iba a facer a limpeza o grupo escolar e máis se iba a dedicar a iso perante todo o curso escolar; xa non nos causou solpresa ningunha cando o señor alcalde fixo no derradeiro pleno una plática total en favor da devandita señora. Comprendemos que nos tempos que corren se poida mercar a ún home cos istes favores, un posto de traballo pra sua muller a pota da casá. De nadá servíu que se fixera unha demostración no pleno da aititude caciquil do alcalde pois todos os borreguiños que ten con il déronlle a razón dos nomeamentos a dedo, soio se ergueu á voz de dous concelleiros que pedían con todos os rozanamentos que se anulalra iste nomeamento e que fora a comisión de personal quen, entre as solicitudes presentadas astra ises intres escollera a persoa máis idónea pra que pernate o tempo en que non fora sacada a praza a concurso, fixera á limpeza e se encarregaa dos servicios do grupo.

Como vemos o alcalde de Salvaterra, ademáis de ser un cacique un cobarde e un embaucador, aínda trata de aparescer diante da xente coma unha persoa de ben. A ver si rápidamente a quitamos de diante senon haberá que enseñarlle a lei do pobo que cando non ten outro remedio, estaca que te criou.

INFORMACION CULTURAL

Vai comenzar unha nova temporada de caza

Caseque todos os montes da nosa comarca foron arrendados polos Axuntamentos que eran os que levavan a adeministración e tutela dos nosos montes as diferentes sociedades de Caza, de xeito que os veciños das parroquias temos que ser socios delas pra poder cazar nos nosos montes. Por outra parte o que fixeron algunhas destas sociedades foi envenenar os montes en tempo de veda pra protexer os coellos, afectándolle o resto da fauna e os cans e o pouco gando que vai pro monte, persistindo o perigro incluso no estrume que se trae pro eido pra facerlle a cama os animales.

Pra acabar con estes perigros de envenenamento dos animales, a alternativa que nos queda os veciños e botar a estas sociedades de caza dos nosos montes tan pronto como recuperemos a propiedades sobre os mismos e así poder cazar libremente no seu tempo e con abundancia de caza cada un na sua parroquia, experencias deste tipo xa esisten eiquí na nosa zona nas parroquias de Prado e Godóns, do axuntamento de Covelo, que contan co seu coto de caza no monte común por haber sido xa clasificado como veciñal.

Estatuto de pobres

«Galicia no va a las Cortes con un Estatuto de Pobres» (Pio Cabanillas). Certo, vai con un Estatuto de caciques.

A mancomunidade do Condado:

Nin contas nin leiteiras

É evidente cos Concellos por sí propios non poden afrontar tódalas necesidades que leva aparellada a ademinnistración municipal. Nembargantes, istas necesidades —urbanísticas, de servicios, adeministrativas, etcétera— poden ser satisfeitas sí, solidariamente e con iste fin determiñado, se xungen a outros concellos pra trataren de, coa aportación igoal pra todos, dispoñer dunha autonomía e —co apoio co Estado presta a iste tipo de corporaciós— independencia económica que doutro xeito sería imposible acadar.

O que xa non é normal —ainda que ven sucedendo con certa frecuecia— é cás mancomunidades señan empregadas pra destruir e sumir na banca rota ós Axuntamentos cas inntegran; todo ísto co beneplácito dos representantes dises Axuntamentos. Iste é o caso concreto da Mancomunidade de Municipios do Condado.

COA BENDICION DO «MOVIMENTO»

Nace a Mancomunidade de Municipios do Condado (tamén intentada co nome de Mancomunidade de municipios de Puenteareas) no ano 1975, baixo os auspicios da dictadura e forxada a imaxen e figura de José Castro Allvarez (A. Pepito, Matreiro, Pinta, tantas veces a luz nistas páxinas), alcanzando xa naquel intre do Axuntamento de Ponteareas. Tiña coma obxetivo a solución ós problemas tanto de tipo urbanístico coma de servicios. Protexido naquel entón por Puig, Solís e Fraga iste montaxe víuse bendecido pola ultradereita no poder. Nemlavada que íl viña a ser o Alcalbargantes un rumor percorreu naquel intre a vila de Ponteareas: a ambición de Castro era o ser Gobernador Civil, pro no franquismo era condición indispensable pra ísto o ter carreira universitaria, haber sido procuador en Cortes ou Alcalde dunha poboación de máis de trinta mil habitantes. O rumor, pois, baseabase en ca creación da mancomunidade non era máis cun primeiro paso pra tratar de convertir ó Condado nun soio Axuntamento onde íl sería o primeiro mandatario. Ista idea pode non estar de todo errada: nunha festa do Viño do Condado, Castro dixo con toda a cara de da bisbarra i —os outros sinxelos Alcaldes de Barrio díl. Foi unha pincelada que non sentou ben ós ouvintes —ainda que non así os Alcaldes presentes— e foi motivo de acres comentarios nas respectivas poboacións do Condado. Aínda que non tivo grandes enfrentamentos a nivel político, o certo é que o proxecto, si algunha vez o houbo, non o levou a termo.

ADEMINISTRAR OS CARTOS ALLEOS

A Mancomunidade, composta polos Axuntamentos de Pontareas, Salvaterra de Miño, Salceda de Caselas, As Neves, Arbo, Crecente, Mondariz e Mondariz Balneario, escomenza a funcionar aporatndo o 28,5% do presuposto ordinario Pontareas, Mondariz Balneario o 2,5%, o os demáis restantes o 11,5%. Iste presuposto é nutrido por trimestres polas corporaciós mancomunadas.

Pra atender a gastos de merca de material i estraordinarios, recúrrese á petición de préstamos a dous entes oficiais de crédito: a Caixa de Anticipos de Cooperación da Diputación Provincial e ó Banco de Crédito Local de España, préstamos que son avalados polos Axuntamentos integrantes da corporación da Mancomunidade na mesma proporción ca sua aportación o presuposto ordinario.

Todo ísto, teóricamente moi aceptable pro que na práitica ten que cumplir unha premisa inanlienablel: craridade e honradez na xestión. E ísto está por demostrar. Os primeiros problemas xurden pola mala adeministración i emprego da maquinaria. A laboura que de escomenzo se emprende é a de asfaltar e abrir pistas municipais dos distinntos concellos, pro a maquinaria e persoal son distrbiuidos discrecionalmente e os Axuntamentos descoñecen incruso as veces o número de máquinas de que dispon o parque. Escomenza a sonarse co material da mancomunidade é empregado por empresas particulares ou persoas alleas a adeministración púbrica. Os tempos son difíciles —ainda vive Franco— e naide se atreve a prantexar unha denuncia formal e aínda que así ocurrise, é obvio que nada iba a pasar. Noustante, algúns Axuntamentos —Creciente, por exemplo— néganse a pagar a cuota e mostranse remisos a hora de avalar os cretos. A Mancomunidade merca máis maquinaria —en ocasiós inservible por ser xa de segunda mán— e con tal gallo segue a solicitar préstamos da Caixa de Anticipos e do Banco de Crédito Local de España. Fálase de crisis económica no seo da corporación e adoptase a medida de cobrar a baixo precio a utilización de camiós, palas excavadoras, niveladoras, etc. etc.

Siguen a todo esto nos Axuntamenots os Alcaldes dixitales —franquistas— e a corporación mancomunada sigue as premisas que marca Castro a pesares de seren ben coñecidas de todos as irregularidades adeministrativas que se están a cometer.

TODOS QUEREN COBRAR

Con data 31 de nadal do 78, o recoñecimento de acreedores —asegún documento obrante no noso poder— atinxe a cantidade de 6 millóns de pesetas. Pro hai que ter en conta que istas deudas son as correntes, é decir as que corresponden a gastos que lle poderíamos chamar domésticos: libreirías-papelerías - imprentas, estaciós de servicio, restaurantes, confiterías, talleres mecánicos, etc. Quedan dempóis os grandes acreedores, coma son GALASA, a que se lle debe a meirande parte do material adequerido.

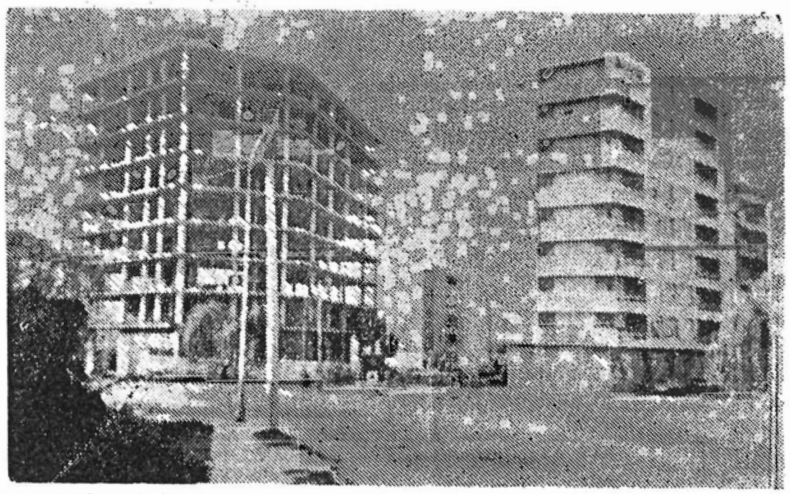

«O Plan de Ordenación Urbán do Condado, foi rexeitado pola Dirección General de Urbanismo. Evidentemente, Castro ten bula. Istes edificios están na Avda. do Axente Comercial e, coma se pode observar teñen oito plantas cada ún, cando a lexislación vixente o prohibe tasativamente.»

A deuda atinxe a cantidade de sete millós e medio de pesetas. As amazas da empresa i-as presiós exercidas últimamente, arrincaron do Presidente da Mancomunidade a promesa formal de que denantes do mes de agosto a deuda lle iba ser saldada. De tótodos xeitos a orden dada a tódolas secciós de GALASA é espeditiva: non lle suministrar a Mancomunidade nin un alfiler, soio que veñan con cartos nas mans. Dícesenos tamén cas deudas contraídas pola Mancomunidade con GALASA, foron, nun escomenzo, avaladas persoalmente polos Alcaldes da bisbarra, dos que hoxe soio quedan Castro e Chicho no exercicio do cargo. ¿Procederá Galasa xudicialmente contra os avales, caso de que aquelas deudas non esteñan satisfeitas? O escándalo sería maiúsculo.

As deudas coa Caixa de Anticipos de Cooperación Provincial la Diputación de Pontevedra, son o suficientemente fortes pra que íste orgaismo pense xa no embargo da maquinaria (que valorada atinxe a contidade de 26 millós de pesetas) caso de ca Mancomunidade non faga frente ó seu endeudamento ou por calquer circunstancia se disolva; pro tamén se manifesta que a Diputación seguiría a lle cobrar os Axuntamentos da bisbarra o que non cubrirá o embargog de todo o material. Fainons pensar ísto que a deuda é superior a tódalas previsiós que, diante dos datos de que dispoñemos, habíamos feito. Pode valer coma exemplo o feito de que en agosto do presente ano, tódolos axuntamentos da bisbarra recibiron unha comunicación da Diputación Provincial Caixa de Anticipos) comunicándolle a obriga que tiñan coma avales da mancomunidade de facer un creto solicitado por ista, de dous millós e medio de pesetas, que lle fora concedido no ano 1974.

Queda por fin o deudor máis forte: o Banco de Crédito Local de España ó que se lle deben cantidades superiores ás que anteriormente se citan. Istas cantidades concedidas todas elas diante de notario, gravan caso de impago diversos ingresos fixos das entidades compoñentes da Mancomunidade.

INGRESOS FRAUDULENTOS

Cando de percurar cartos se trata, recurrese a métodos realmente increíbles. E o caso das obras acollidas ó Réximen de Obras en Acción Comunitaria. Son solicitadas por comisiós de veciños das parroquias, informadas polo Axuntamento e por Extensión Agraria e concedidas, cando o son, con subvencións que van dende o 25 ó 50% do total do presuposto da obra.

Pois ben, algunhas das comisiós de veciños (bastantes) con subvenciós concedidas baixo este réximen, aceptaron ca Mancomunidade ilas executase e cobrase éla a subvención. O caso é que moitas delas foron liquidadas da seguinte forma: O encargado da maquinaria —Pepe Costilleta— firmaba unhas minutas, pasando a conta pola maquinaria, de obra rematada sen tan siquera encetar ísta. A minuta era firmada de conformidade polo Alcalde —dacordo coa tramoia montada— e pasábaselle ó cobro o orgaismo pagador. Diste xeito, a comisión de veciños quedaba sin santo nin limosna. Iste é o caso concreto do camiño de Lentille, no axuntamento das Neves.

MAQUINARIA E PERSOAL:

SALUD, DINERO Y AMOR

O panorama é desolador: vinte empregados totalmente inactivos, trece máquinas paralizadas por avería e uns profesionales da adeministración (Intervención, Segredaría i Encargado do Material) non disposta a colaborar no crarexamento da situación.

Xunguido a ísto, a maioría das máquinas e camiós, ou ben carecían de documentación ou ben non tiñan seguro. O colmio de todo ísto viña representado polo accidente que tivo a pala en Salvaterra que, coma consecuencia dunha rotura de dirección, destrozou a parte frontal da casa do matrimonio composto por Domingo Fernández Otero e Luisa Grandal, que de atoparse no seu interior, houberan perecido sen dúbida.

Ista pala carecía de seguro, e dempois de moitas voltas foronlle tasados os daños en 500.000 pesetas, correndo por

pasa a páxina 12

Información Laboral

Fundiciones Mos, S. A.

Terrorismo capitalista

O derradeiro día 28 de Agosto produxese un acidente na empresa FUNDICIONES MOS, S.A., que nos houbera pasado desapercibido (como os múltipcs acidentes laboráis que suceden todos os días na Nosa Nación e en todo o Estado) de non atoparse a debandita empresa enclavada moi perto da nosa bisbarra.

Lamentabelmente as xentes diste noso país lembrámonos de Santa Bárbara cando trona e así nos luce o pelo, aínda que máis vale tarde ca nunca pra facer unha pequena reflexión dos accidentes laboráis.

Tanto as propias causas coma as circunstancias que rodearon a investigación feita polos ténicos de Seguridade e Hixiene (Organismo que non sirve pra nada, posto que non ten poder decisorio ningún), así como polas suas conclusións danos unha idea do respeto que iste sistema social sinte pola vida dos traballadores.

Nos tempos que corren, aínda hoxe esisten patróns (caseque todos) que se comportan como si da lei da selva se tratase (pensamos que son os amos do sistema e fan con íl o que queren) impedindo que os ténicos levasen a cabo unha investigación por si atopaba a sua culpabilidade. Ante isto as autoridades non interviron nin fixeron abrir as portas pra facilitar o que podía ser un esclarecimento e atopar uns responsables dos feitos.

Os análisis posteriores soio aportan unha man chea de detalles, nas condicións de traballo, incluso algún deles coloca a empresa en total ilegaldade, ao tempo que descubren as causas diretas no pouco tempo de secado nunha reparación realizada nunha cuba de fundición e unha desastrosa orgaización do lugar do traballo e nula condición de seguridade pros traballadores (acumulación de ouxetos e materiales na zoa de traballo, prendas e útiles de traballo inadecuados e insuficientes, esistencia de un foso no medio do taller que disminuie o esoacio de maniobra pra traballar, acumulación de gases e aceites... etc. etc.

Tódolos devanditos erros non aparesceron da noite pra mañán senón que son o espoñente craro da desorganización do sistema e da pouca importancia que se lle presta a seguridade dos traballadores o menosprecio que se lle da as condicións de traballo e incruso o desprecio a vida dos traballadores.

Está craro que a lei que rixe o pensamento do patrón non é outra que a das gañancias a canto mais curto prazo mellor é iste foi realmente o motivo polo que morreron os cinco obreiros de Fundiciones Mos. Si a cuba estivese sin traballar o tempo suficente pra que a reparación secra en condicións, o patrón non podería sacarlle rendimento coma niste caso lle intentóu sacar. De novo quedou demostrada a falla total de control dos medios de seguridade e hixiere no traballo e o servicio que están a prestar istes institutos do ramo que soio saben poñerse ao lado do patrón porque é o que fai e desfai en materia de seguridade sin que nin goberno nin leises fagan aito de presencia. Ou seña a lei do máis forte.

Ante tais situacións preguntámonos ¿pra qué sirven as institucións e pra que sirven algunhas leises que protexen dereitos dos traballadores se non se lles obrigag a cumplilas aos empresarios? ¿Podería algún asegurar que as leises que protexen aos empresarios deixaron algunha vez de cumplirse.

O maior ou menor grado de acidentes témolo que relacionar co propio sistema económico e co fator produtividade. España, é o segundo estado do mundo no índice de acidentes de traballo dempois do Xapón, e non é nada estrano. O ouxetivo capitalista e colocar artigos no mercado o máis baixo custo posibel. Os productos españoles tratan de competir con baixos precios (sin inversións de ningún tipo) nos mercados, dados os baixos salarios relacionados co resto de Europa, as longas xornadas de traballo (incluindo como necesidade nas economías familiares as veladas e o pluriempleo) e por último o esgotamento deica límites non utilizados nos países desenrolados do sistema, maquinaria i en xeneral tódolos medios de produción que fan que moitas vegadas os útiles de traballo sexan un constante perigro pro traballador ou traballadores que os están a utilizar. Todos istes fatores, sen dúbida, inciden determiñántemente no númaro e na gravedade dos acidentes laboráis.

A esperiencia enséñanos que a patronal non está disposta a invertir nin un gramo do seu diñeiro en millorar as condicións de traballo nin en poñer os dispositivos *necesarios pra evitar* grgan parte das causas de acidente, polo tanto ten que ser a presión dos que saben e poden sufrir as consecuencias (os propios traballadores) a que os obrigue a establecer unhas condicións de seguridade e hixiene adecuadas. Ista presión e necesaria e urxente fundamentalmente nas pequenas e medianas empresas onde a aición sindical e moi pequena e a tradición de loita reivindicativa caseque nula, ademáis de estar formados por personal obreiro de procedencia campesiña con un nivel de conciencia e orgaización moi baixos así coma unha atitude conformista e sumisa as situacións estabelecidas polo patrón. O índice de acidentabilidade na gran industria con unha crase obreira orgaizada e reivindicativa, sen dúbida e moito máis baixa.

En definitiva o campesiño galego que por necesidade traballa na industria está sendo utilizado como carne de cañón nistas pequenas e medianas empresas que na maioría dos casos non ofrecen nin siquera a garantía dos límites legáis no terreno da seguridade e hixiene no traballo. Centos de veciños do Condado podemos atestiguar coa nosa esperiencia si o debandito e certo ou non.

NOTA DA REDACCION:

En prouximos números información esaustiva no referente a Seguridade e Hixiene no traballo.

CITROEN

Organización mafiosa

Tratar de dar a coñecer o que acontece en Citroën non é tarefa doada, aínda peor é si o lector non forma parte da devandita empresa.

As milloras relativas de que disfrutamos en Citroën respeuto ós doutros grupos de traballadores de empresas de Galicia, e cicáis a causa máis importante da apatía, desinterés é desa actitude de pasarse a veira da patronal dun grande número de traballadores, pro istas milloras son máis psicolóxicas que reais, espalladas dentro e fora da fautoría por algúns traballadores incoscentes é sobor todo pola ORGANIZACION MAFIOSA DA DIRECCION. Diste xeito os productores de Citroën, aparecen diante dos ollos da opinión púbrica como «xentes previlexiadas, que non fan nada e gañan unha pandolada de cartos».

As condiciós infrahumáns a que estamos sometidos os obreiros dista fábrica, son máis propias dos anos de fame e da esclavitude, que da época en que nos desenrolallmos, con uns ritmos de traballo nas cadeas acolloantes, uns tempos insuficentes concedidos as determiñadas operaciós, traslados de postos de traballo impostos a collóns, inseguridade total con risco de enfermedades como cáncer, úlcera, neurosis, insomnio, etc., nos están esasiñando pouco a pouco, sin que pra dirección isto sexa terrorismo. Pro isto non é coñocido polas xentes alleas a ista fábrica delo se encargan unha serie de vasallos totalmente corrumpidos e con unha ideolixia nazi na sua inmensa maioría que, amenazan, coaciona é incluso hostian aos compañeiros máis convativos que aínda non se someteron a política da patronal. A sua composición é a máis ampla e depurada que xamáis se conoceu, o seu número é de un tercio da plantilla é vai desde directores a inxenieros, de xefes de taller a peóns, pódese decir que por cada 3 obreiros hai un espía.

O servicio de persoal que a sua función e manipular todo o tinglado, está composto por un director o demagogo Rivas. Un xefe de persoal, Estévez, recentemente nomeado, diste homiño, basta con decir que en certa ocasión afirmou que prefería «vagos e maleantes (como il) a roxos». 5 subxefes de persoal, o coitadiño Pita, o putero Martínez, o fascista Necchi (de orixen francés), o nazi e tenente do exército Lago. E o incorporado Caamaño. 10 axetes de sector, a sua laboura é de verdadeiros policías, destacando o elemento De la Iglesia, odiado por tódolos traballadores por opresor e nazi. Un xefe de «bienestar social», Pellicer, o seu traballo non está definido, dende logo non será favorecer aos traballadores. Dos policías profesionales, importados directamente dos sectores máis baixos e reaccionarios de Francia, encargados de artellar a CGDT. Tres abogados collidos do sindicato «vertical».

Aparellado a este conglomerado atópase a chamada «central sindical» C.G.D.T. (Independiente, «dos traballadores e ligada a patronal»), auténtica orgaización nazi dirixida por lacaios da patronal e abortos da naturaleza. Non nos cae de sorpresa que a Corporación do Axuntamento de Vigo, eleve as cuotas da basura, porque habendo tanta merda que barrer se lle acumula o chollo.

SOIO ISTA E A VERDADE QUE ACONTECE EN CITROEN

Este montón de escombro, teñen representación no comité de empresa é a sua función é foder aos traballadores, dedicarse a boa vida, non rascar bola, etc., etc., etc., en fin, un insulto e un abuso dirixido a tódolos traballadores honrados.

Na morte de Celso Emilio Ferreiro

Non vamos a decir que Celso Emilio Ferreiro foi o mellor poeta contemporáneo das Letras Galegas, isto xa se sabe. Pro nós somos conscentes das suas verbas e do seu contido dun xeito real, e asumimos a laboura do poeta dende sempre, dende que saiu Longa Noite de Pedra, soupemos que na poesía tiñamos un compañeiro capaz de soster a barricada da resistencia poética frente a dictadura e a explotación.

Na sua morte levantánse voces de dolor en boca de académicos caducos, autonomistas de agora, fascistas de sempre, ¡Qué dolor tan repentino senten por Celso Emilio Ferreiro!

A «Academia de la Lengua Gallega», na que ningún dos académicos podería estar si non estaba Celso. A academia que de por vida negou todo reconocemento a sua persoalidade literaria, agora queren facer de él un mito, pensan que así acochase a dimensión real do poeta.

E a maniobra de sempre: primeiro iñoralo, logo de morto: santificalo, e así pra que o pobo siga iñorando a sua obra.

Rezuma cinismo toda ista pantasmada, na que se misturan Academia-Xunta, todos eles nón poderían sentarse a falar con Celso Emilio, non os recibiría, porque él sempre estivo donde mellor podía servir a Galicia, e como xa algén dixo antes, a perdición de Galicia está en mans dises señores.

E como mellor se fai un homaxe a un poeta, é dando a coñecer a sua obra, como pequena mostra (prometemosvos seguir publicando mais), ahí vai o Monólogcg dun Vello Traballador, polo que sempre loitou Celso Emilio Ferreiro, un compañeiro e un poeta morto que xace agoen Celanova, a vila que o mirou nascer.

E frente a Academia e a Xunta, dende iste lado da barricada berramos:

¡CELSO EMILIO E NOSO!

Monólogo do vello traballador

Agora tomo o sol. Pero até agora
traballéi cincoenta anos sin sosego.
Comín o pan suando día a día
nun labourar arreo.
Gastéi o tempo co xornal dos sábados,
pasóu a primavera, veu o inverno.
Dínlle ao patrón a frol do meu esforzo
i a miña mocedade. Nada teño.
O patrón está rico á miña conta,
eu, á súa, estóu vello.
Ben pensado, o patrón todo mo debe.
Eu non lle debo
nin xiquera iste sol que agora tomo.

Mentras o tomo, espero.

A mancomunidad do Condado:

Nin contas nin leiteira

Ven da 10

conta da Mancomunidade o alquiler dunha vivenda namentras nnon se lle arreglara a sinestrada. O demencial dista adeministración é que dempois de pasados caseque dous anos do accidente, aínda non lle pagaron os danos i en recente conta presentada polos afectados resulta ca Mancomunidade débelle hastra ísta data a cantidade de 260.000 pesetas en concepto de alquiler de vivenda, é decir máis da mitade dos danos causados pola pala.

O material está nunhas condiciós, que xa non o manifestamos nos, senón que transcribimos o dito polo Presidente da Diputación en escrito de data 20 de xulio de 1979: «Cómo se pudo apreciar en las máquinas visitadas, en 9 de las 13, el mantenimiento de las mismas ha sido deficiente, a pesar de su edad, 4-5 años y 2.000-3.000 horas de trabajo. Ello trae consigo el envejecimiento prematuro de las máquinas y como consecuencia lal mayor parte de las averías». Evidentemente, non soio a maquinaria foi utilizada de xeito discrecional por particulares —que pagaron, o problema está en saber a quén— senon que non se lle prestou a atención e cuidados necesarios pra ca súa duración fora a deseable.

Tamén é certo que, diante dos pequenos xornales que cobraban os funcionarios da Mancomunidade, ísta lle permitía utilizar as máquinas os sábados e domingos pra facer traballos pra particulares, cobrando as horas traballadas pra sí. Isto trouxo consigo un uso e abuso da maquinaria que pode ser o espoñente fidel da súa situación actual.

Todo ísto da lugar ó plantexamento das seguintes preguntas: Si a Mancomunidade lle eran concedidos cretos en abundancia, si os Axuntamentos pagaban as suas cuotas relixiosamente, si os servicios prestados as corporaciós mancomunadas eran sufragados por istas, si non se lle pagaba ós proveedores do material, ¿ónde se metían os cartos?. E un misterio coma da Santísima Trinidade.

CAMBEO DE TERCIO

Unha vez que se celebraron as elecciós do 3 de abril, a configuración do órgano rector dista corporación xofriu un cambeo sustancial en canto ós seus mandatarios aínda que non en canto ó seu funcionamento. Está conformada do seguinte xeito: 3 homes de Castro (il e os Alcaldes de Salceda e Mondariz), 4 homes de UCD (Arbo, que ten a Presidencia, Salvaterra, Mondariz Balneario e Crecente) e un do PSOE (As Neves).

Evidentemente un soio home de esquerdas nunha corporación de corte dereitista, pouco ou nada ten que facer. Pesia todo, parez ser ca Mancomunidade está dividida na actualidade en dous frentes: un, integrado por Crecente, As Neves e Arbo, de talante máis liberal e outro contituido polos restantes, e decir Salvaterra, Mondariz, Mondariz Balneario, Ponteareas e Salceda de Caselas, que son os representantes das prácticas ultradereitistas de protección pseudomafiosa; así non é de estrañar ca proposta de disolución presentada por iste segundo sector non contemple o crarexamento de conductas adeministrativas perante o anterior mandato, frente a proposta de disolución feita polo sector minoritario (Arbo, Crecente e As Neves) que defenden un crarexamento en función dos órganos retores denanteriores con petición de responsabilidades.

A petición feita polo PSOE de inalienabel eisixencia dos seguintes puntos: a) Rendición de contas —condición sin a cal non se deben facer solidarios coas deudas dos anteriores corporativos; b) Que especialistas da adeministración local fagan unha inspección e que ista se contraste con outra feita por técnicos contratados polos respectivos Axuntamentos. c) Petición de responsabilidades, caso de habelas; parecenos pouco aceptabel polas corporaciós dos concellos cas recibiron, especialmente porque os Alcaldes —vocales da mancomunidade— dos cinco Axuntamentos antes citados son membros do bunker franquista, aínda que algún deles fora as eleccións —coma no caso do de Salvaterra— presumindo de demócrata. As prácticas que están a levar adiante nos seus axuntamentos demostra e pon ó sol a cara que realmente teñen.

Salceda de Caselas

Información Cultural

Surxiron ao longo d-iste verán no axuntamento de Salceda duas orgaizacións de caraiter cultural e deportivo baixo o nome de «TOXOS», unha, e a outra co de «AMEIXOA».

Ambas duas, teñen en proxecto levar adiante unha serie de aitos pra promocionar un pouco as aitividades deportivas e culturaes. Po-lo momento a peña TOXOS orgaizóu iste verán un campeonato de Fútbol-Sala, que ainda fai pouco tempo rematóu, que, a pesares da falla de esperiencia por parte dos compoñentes, resultóu do agrado de todo o mundo sin ter en conta os pequenos incidentes que orixina calisquer tipo de competición.

Po-la outra banda, o colectivo AMEIXOA, que nasceú d-un xeito provisorio hai algúns anos, e que se adicóu a por en escea algunhas obras de teatro por casi todas as parroquias, celebróu fai algúns días unha xuntanza xeral, convocando a tódolos veciños da parroquia, na que se elexiron en caraiter asambleario diferentes tipos de comisións de traballo (deportes, teatro, danza, etc.), co gallo de nun futuro inmediato escomencen a funcionar co apoio, en tódo-los sensos, da parroquia.

Dente iste voceiro alentamos a tódo-los compoñentes de AMEIXOA e dos TOXOS, pra que leven a bon termo as suas proposicións, e pouco a pouco váianse abrindo, non soio a parroquia, senón a todo o axuntamento e xente que de boa fé queira participar no desenrolo da cultura e do deporte...

A película "O MONTE E NOSO"

Esta pelícual foi rodada en Agosto de 1978 nos montes da provincia de Pontevedra. Constituie un documento gráfico de primeiro orden acerca da problemática dos montes e das opinións i esixencias dos veciños, que son entrevistados en numerosas ocasións.

A pelícual foi proxectada en moitas parroquias de Galicia e sirve pra que a poboación se conciencie sobor dos seus dereitos e posibilidades de loita.

O sistema da película é en color e ten unha duración de 33 minutos, foi producida por Lorenzo Soler pra Coordinadora de Montes Veciñais.

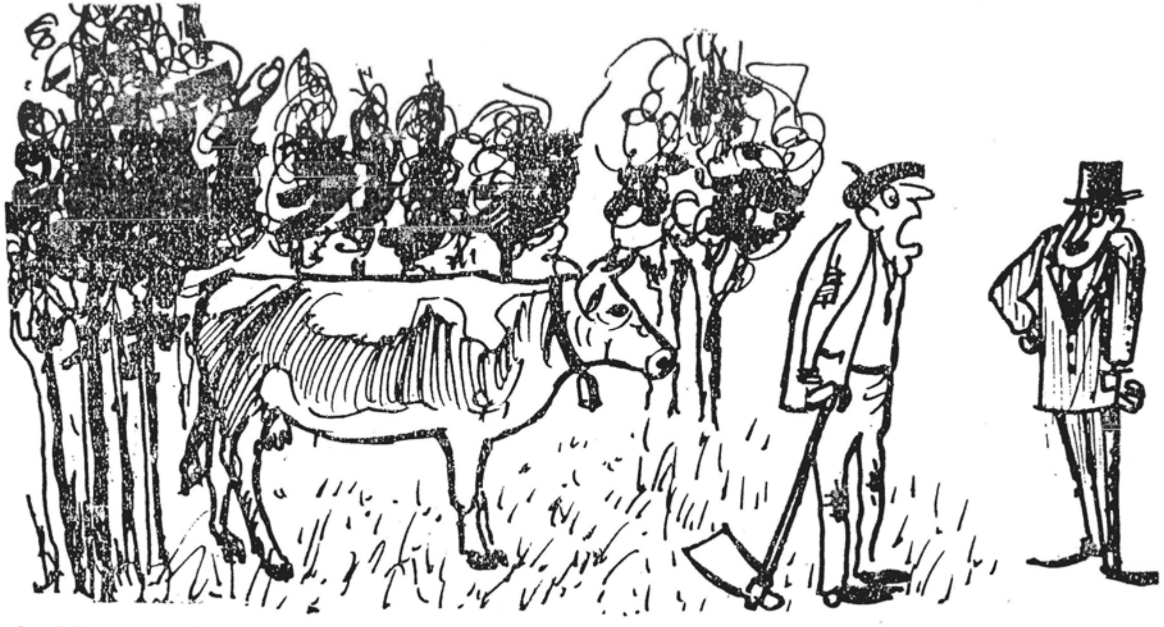

Sr. Ministro: «¿Quién trajo esta vaca junto a los eucaliptos?».
O labrego: «Nonlle foi así Sr. Ministro, trouxéronlle os eucaliptos pra onda vaca».